

บทที่ 5

การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระหว่างรุ่นอายุมากและรุ่นอายุน้อย

ในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอการเปรียบเทียบรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย ของผู้ออกภาษา 2 รุ่นอายุ รุ่นอายุละ 3 คน ในทุกตำบล ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบรูปเชิงกลของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในผู้พูด 2 รุ่นอายุ ในแต่ละตำบลจนครบทั้ง 7 ตำบล จากนั้นจึงเปรียบเทียบรูปเชิงกลระหว่าง 7 ตำบล เพื่อแสดงให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างของรูปเชิงกลของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์อย่างชัดเจน

อนึ่ง ในการแสดงรูปเชิงกลของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ เปรียบเทียบ 7 ตำบล ในที่นี้ ผู้วิจัยนำเสนอเฉพาะรูปเชิงกลที่ปรากฏในคำพยางค์เป็นเท่านั้น ส่วนรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ในคำพยางค์ตายสระเสียงยาวและคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอในบทที่ 6 ในการเปรียบเทียบข้ามหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (ดูภาพที่ 6.70-6.97)

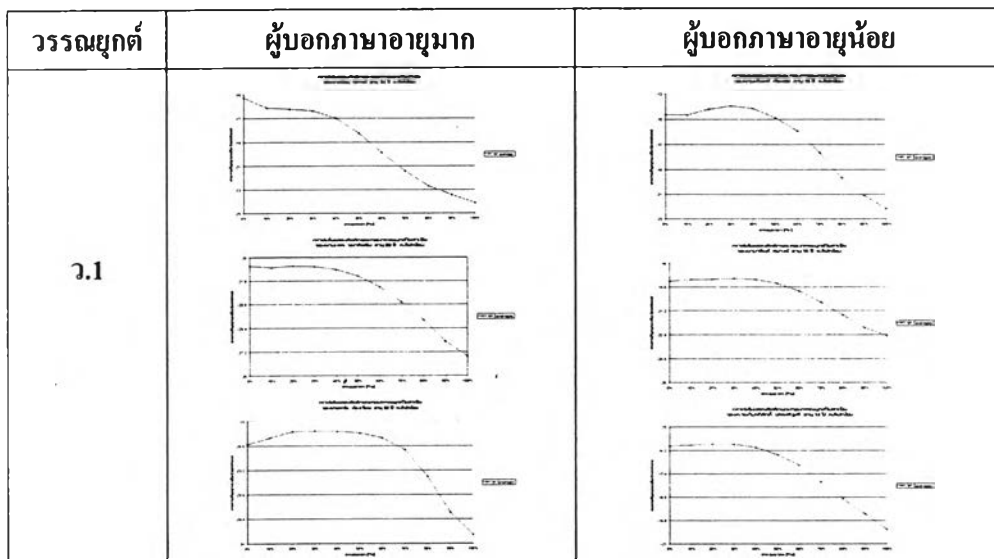
5.1 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ในทุกตำบล

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ตำบลลิปะน้อย

ผู้บอกภาษาอายุมาก มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในตำบลลิปะน้อย ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [51]

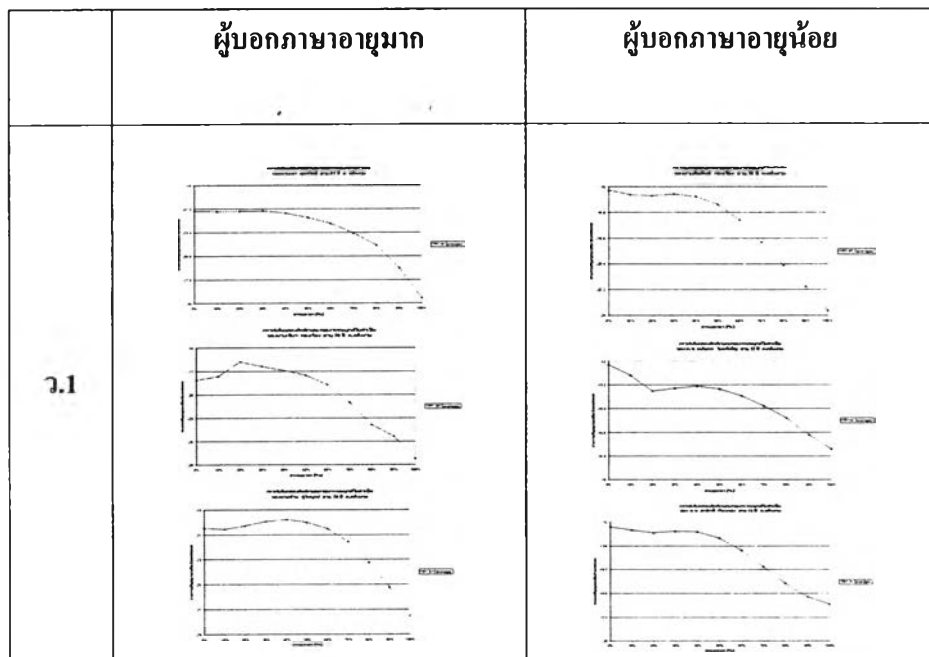
ภาพที่ 5.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลลิปะน้อย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 คำปลดลิ่งงาม

ผู้บอกภาษาอายุมาก มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในคำปลดลิ่งงาม ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [51]

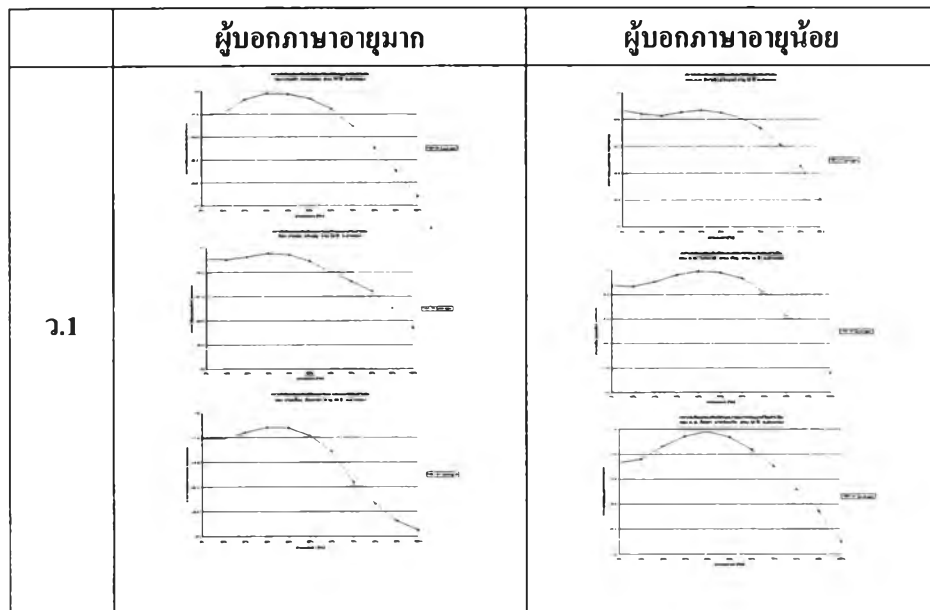
ภาพที่ 5.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำปลดลิ่งงาม

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 คำปลอ่างทอง

ผู้บอภาษาอายุมาก มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

ผู้บอภาษาอายุน้อย มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ผู้บอภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในคำปลอ่างทอง ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ผู้บอภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [51]

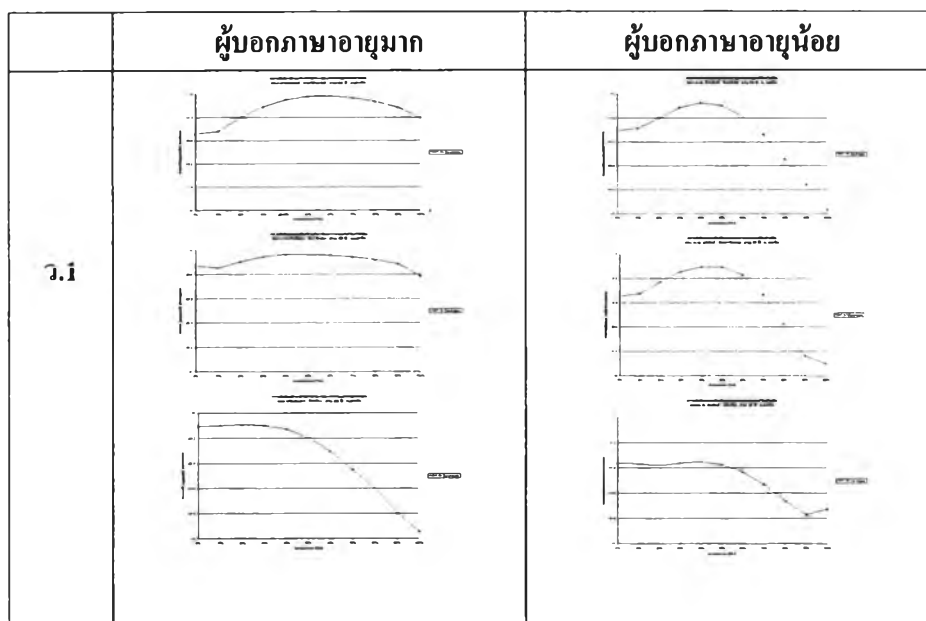
ภาพที่ 5.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำปลอ่างทอง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ตำบลมะเร็ด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก จำนวน 2 คน มีจุดเริ่มต้นของเสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนถึงปลายคำ ส่วนผู้บอกภาษา 1 คน มีจุดเริ่มต้นของเสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก มีรูปเชิงกลแบบ สูง-ขึ้น-ระดับ [455] จำนวน 2 คน ส่วนอีก 1 คนจะเป็นสูง-ตก [51]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดย มีจุดเริ่มต้นของเสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก นอกจากนี้ผู้บอกภาษาอายุน้อย จำนวน 1 คน ยังพบระดับเสียงเริ่มจากระดับกลางแล้วรักษาระดับเสียงไว้จากนั้นเสียงตกตอนปลายคำ มีรูปเชิงกลแบบสูง-ขึ้น-ตก [451] และ กลางก่อนข้างสูง-ระดับ-ตก [442]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในตำบลมะเร็ด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลแตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาอายุมากใช้รูปเชิงกลสูง-ขึ้น-ระดับ [455] จำนวน 2 คน ส่วนผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 1 คนและผู้บอกภาษาอายุน้อย จำนวน 3 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [51]

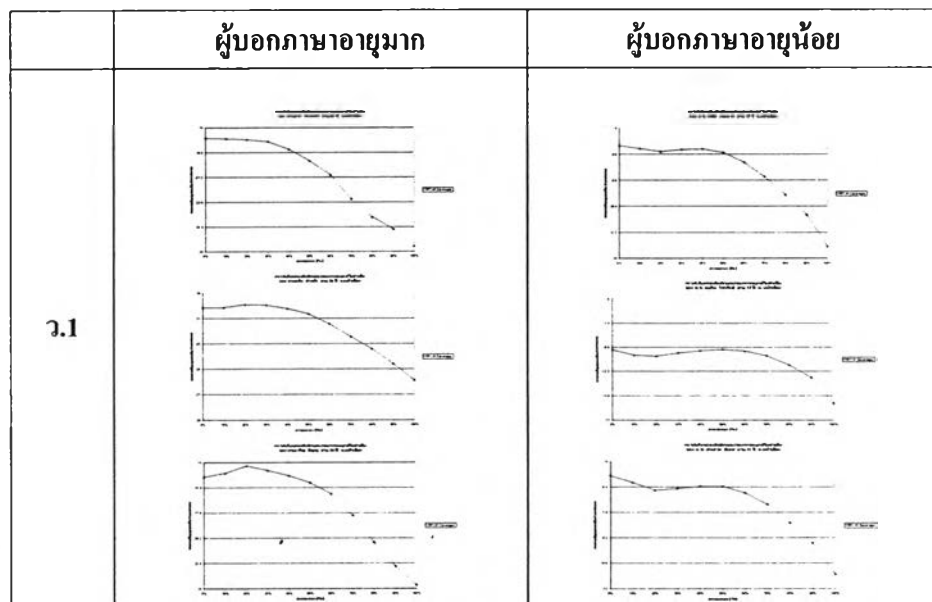
ภาพที่ 5.4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลมะเร็ด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ตำบลหน้าเมือง

ผู้บอกภาษาอายุมาก มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ระดับ-ตก [551]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51] นอกจากนี้มีผู้บอกภาษาอายุน้อย 1 คน ที่มีลักษณะรูปเชิงกลแบบกลาง-ระดับ-ตก [331]

เห็นได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในตำบลหน้าเมือง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน โดยใช้รูปเชิงกลแบบ สูง-ตก [51] ในผู้บอกภาษา 5 คน มีเพียงผู้บอกภาษาอายุน้อย 1 คน ที่ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ระดับ-ตก [331]

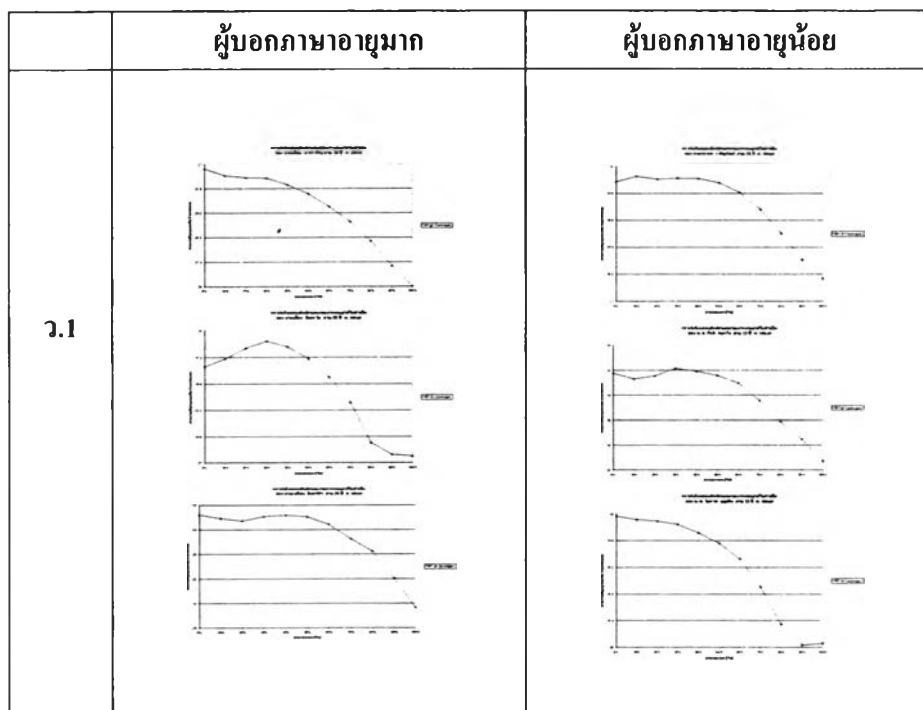
ภาพที่ 5.5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลหน้าเมือง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 คำบ่ล่บ่ผุด

ผู้บอกภาษาอายุมาก มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในคำบ่ล่บ่ผุด ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [51]

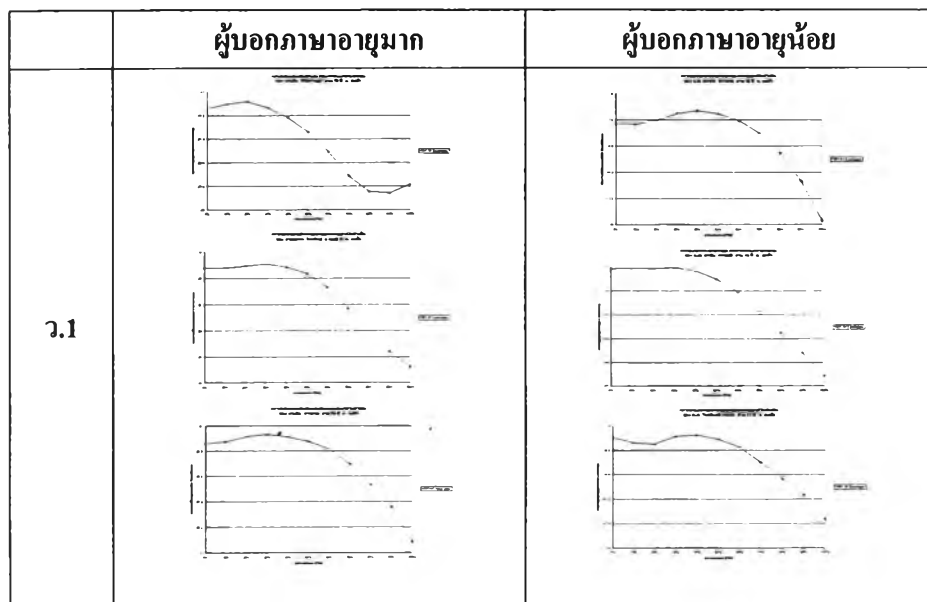
ภาพที่ 5.6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำบ่ล่บ่ผุด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 คำบลแม่ค้า

ผู้บอกภาษาอายุมาก มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

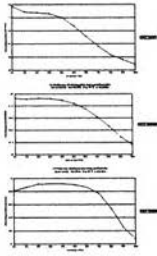
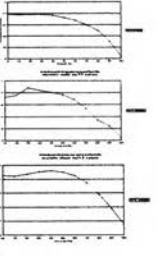
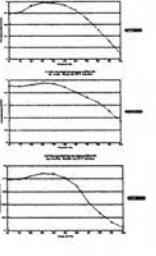
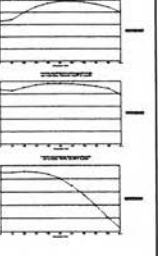
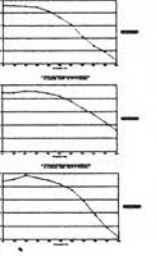
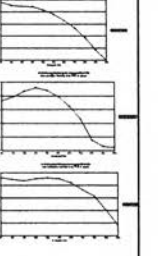
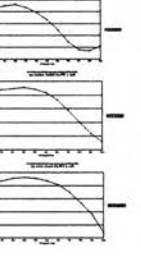
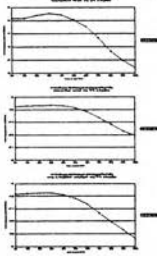
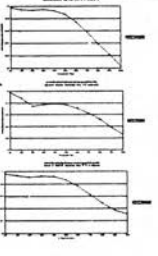
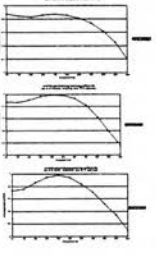
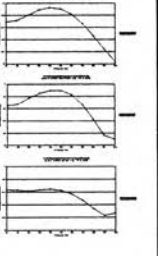
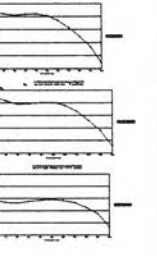
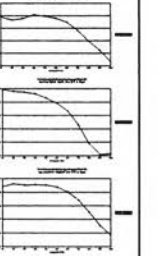
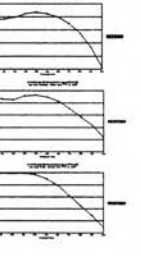
ผู้บอกภาษาอายุน้อย มีระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก ดังนั้น รูปเชิงกลจึงมีลักษณะเป็น สูง-ตก [51]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในตำบลแม่ค้า ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [51]

ภาพที่ 5.7 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลแม่ค้า

เมื่อเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.1 โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใน 7 ตำบล พบว่า ไม่มี ความแตกต่างระหว่างรุ่นอายุแปรไปตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูด กล่าวคือ ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ทั้ง 2 รุ่น อายุทั้ง 7 ตำบล ใช้รูปเชิงกลด้วยกัน 2 รูป คือ สูง-ตก [51] และสูง-ขึ้น-ตก [451] ยกเว้นกรณีผู้บอก ภาษาที่ ต.มะเร็ต ใช้รูปเชิงกลไม่เหมือนผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ นั่นคือ ผู้บอกภาษาจำนวน 2 คนใช้รูป เชิงกลแบบ สูง-ขึ้น-ระดับ [455] ซึ่งผู้วิจัยไม่ถือว่าเป็นความแตกต่างที่สำคัญ เพราะเมื่อเปรียบเทียบ ผู้บอกภาษาทั้ง 42 คนแล้วยังถือว่าการปรากฏในจำนวนน้อย (ดูภาพที่ 5.8)

ว.1	ลิปะน้อย	ตลิ่งงาม	อ่าาทอง	มะเรีต	หน้าเมือง	บ่อสูด	แม่่น้ำ
ผู้บอดภากาอายุมาก							
ผู้บอดภากาอายุน้อย							

ภาพที่ 5.8 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.1 โดยผู้บอดอายุมากและอายุน้อย

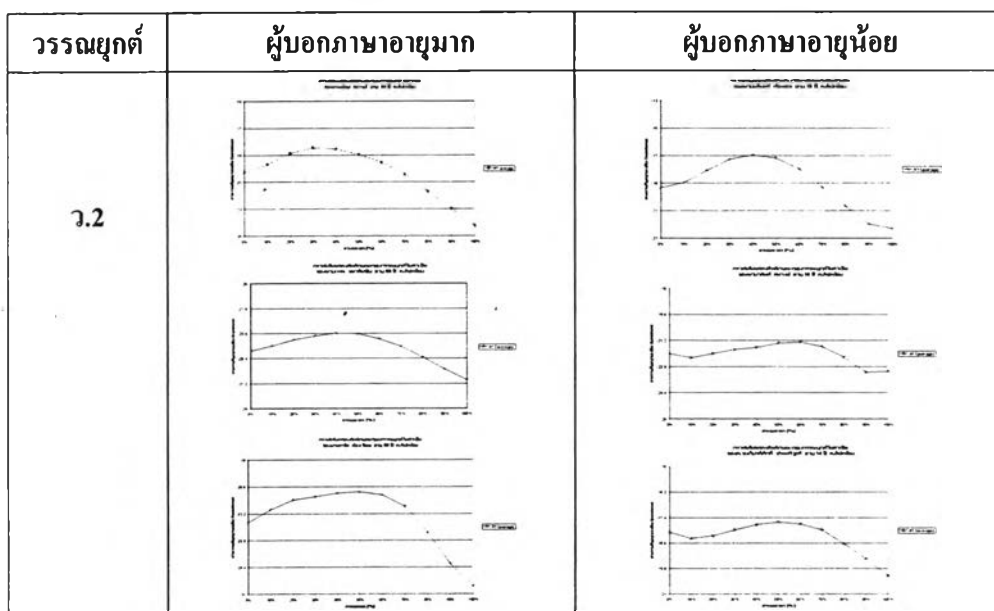
5.2 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ในทุกตำบล

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ตำบลลিপะน้อย

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบ คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลาง-ขึ้น-ตกเล็กน้อย [342]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก จึงมีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบ คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลาง-ขึ้น-ตกเล็กน้อย [342]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในตำบลลิปะน้อย ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลาง-ขึ้น-ตกเล็กน้อย [342]

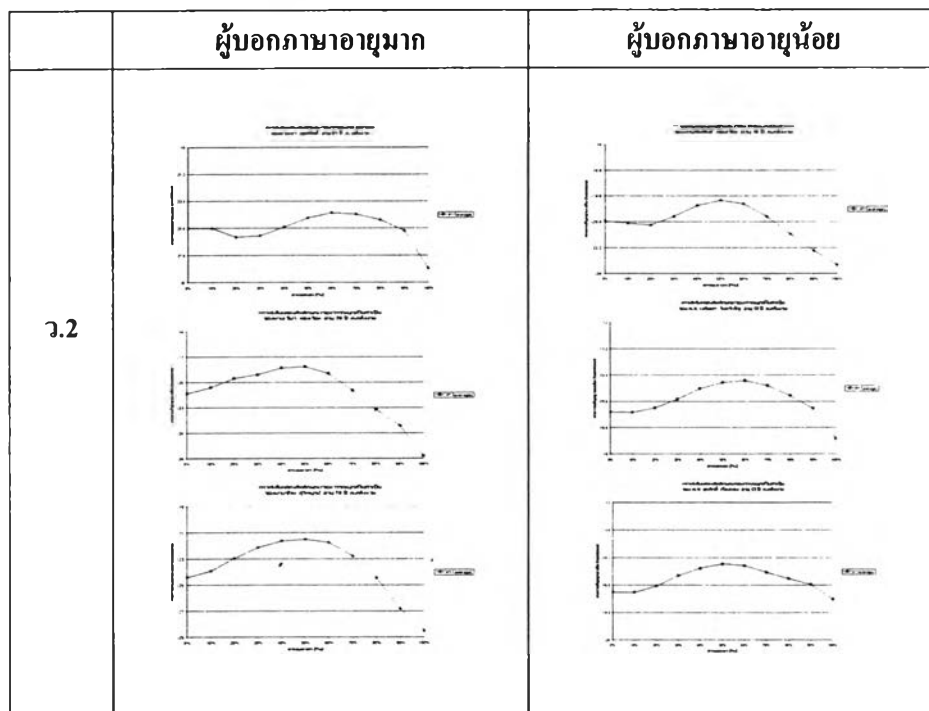
ภาพที่ 5.9 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลลิปะน้อย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 คำปลดลิ่งงาม

ผู้บอภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก จึงมีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

ผู้บอภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำมาก ดังนั้นจึงมีรูปเชิงกลแบบกลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำปลดลิ่งงาม ผู้บอภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

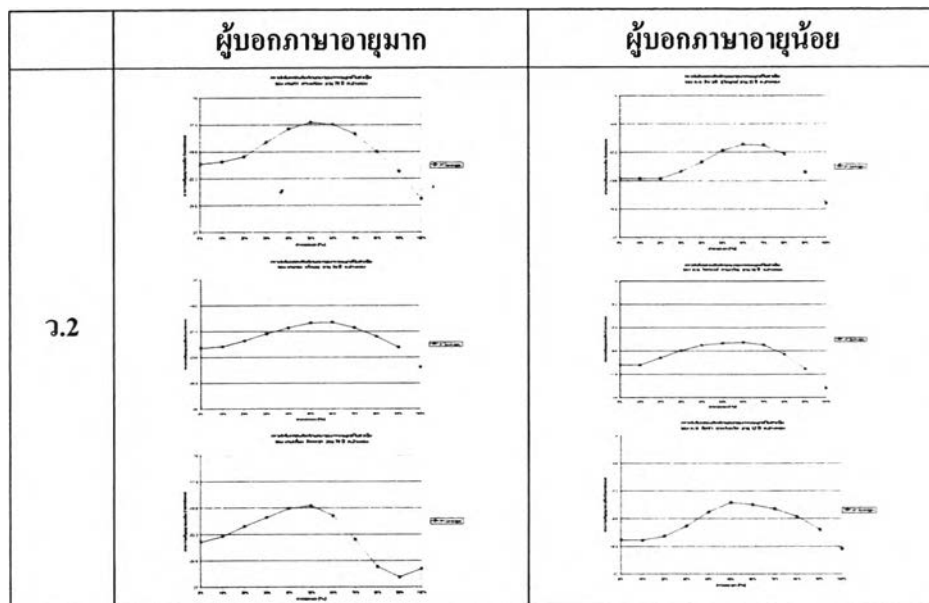
ภาพที่ 5.10 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำปลดลิ่งงาม

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ตำบลอ่างทอง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก จึงมีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในตำบลอ่างทอง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

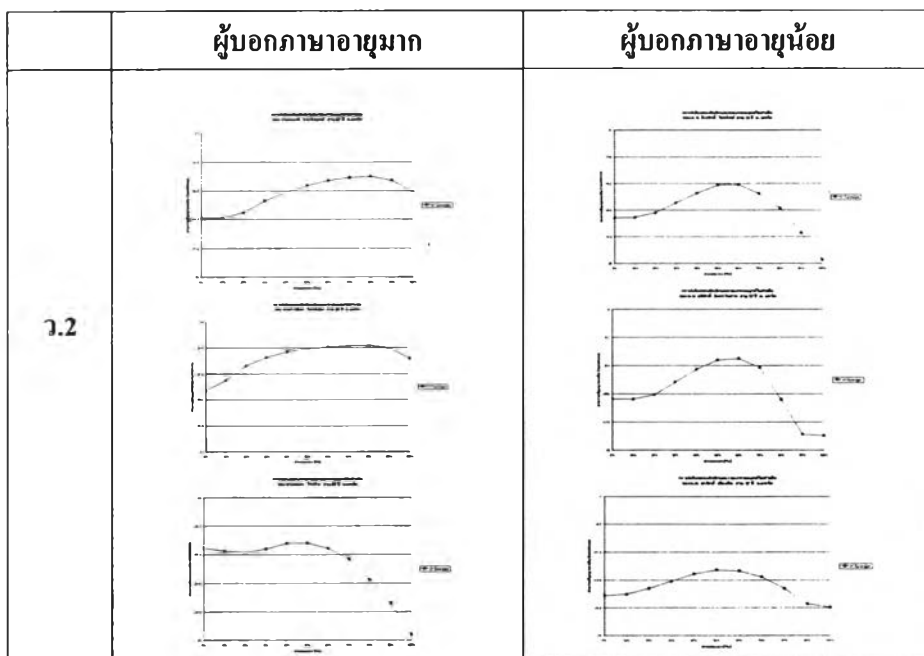
ภาพที่ 5.11 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลอ่างทอง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ตำบลมะเร็ด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก ซึ่งผู้บอกภาษารุ่นอายุนี้ จำนวน 2 คน มีจุดเริ่มต้นของเสียงจากระดับกลาง แล้วเลื่อนระดับสูงขึ้นและรักษาระดับ ส่วนอีก 1 คน มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ดังนั้นในรุ่นอายุนี้จึงมีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น [34] และ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลาง และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ดังนั้นจึงมีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

เห็นได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในตำบลมะเร็ด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลแตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาอายุมากใช้รูปเชิงกล กลาง-ขึ้น [34] จำนวน 2 คน ส่วนผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 1 คนและผู้บอกภาษาอายุน้อย จำนวน 3 คน ใช้รูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

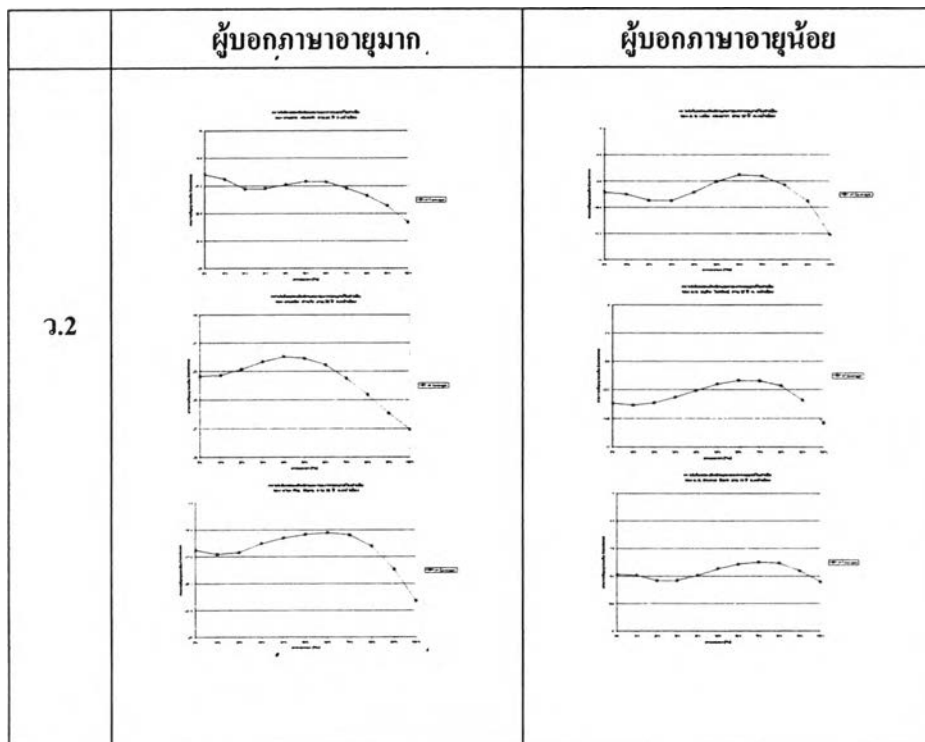
ภาพที่ 5.12 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลมะเร็ด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ตำบลหน้าเมือง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลแบบ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในตำบลหน้าเมือง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

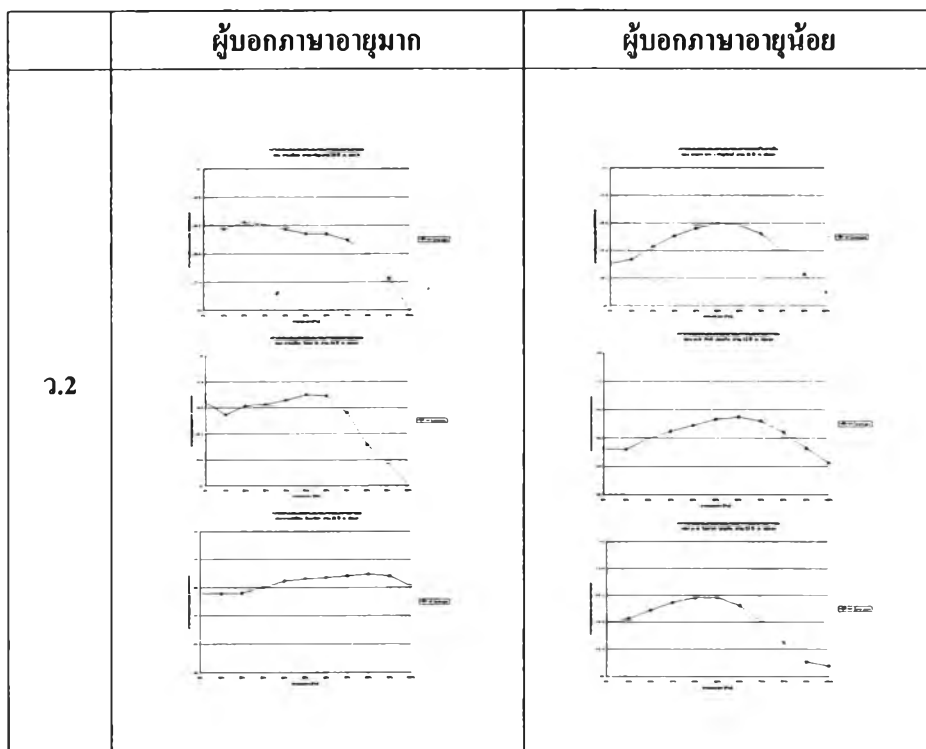
ภาพที่ 5.13 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลหน้าเมือง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 คำปลอบ่ผุด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลังก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลาง-ขึ้น [34]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลังก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำปลอบ่ผุด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231] มีผู้บอกภาษาอายุมากเพียง 1 คนที่ใช้รูปเชิงกลแบบ กลาง-ขึ้น [34]

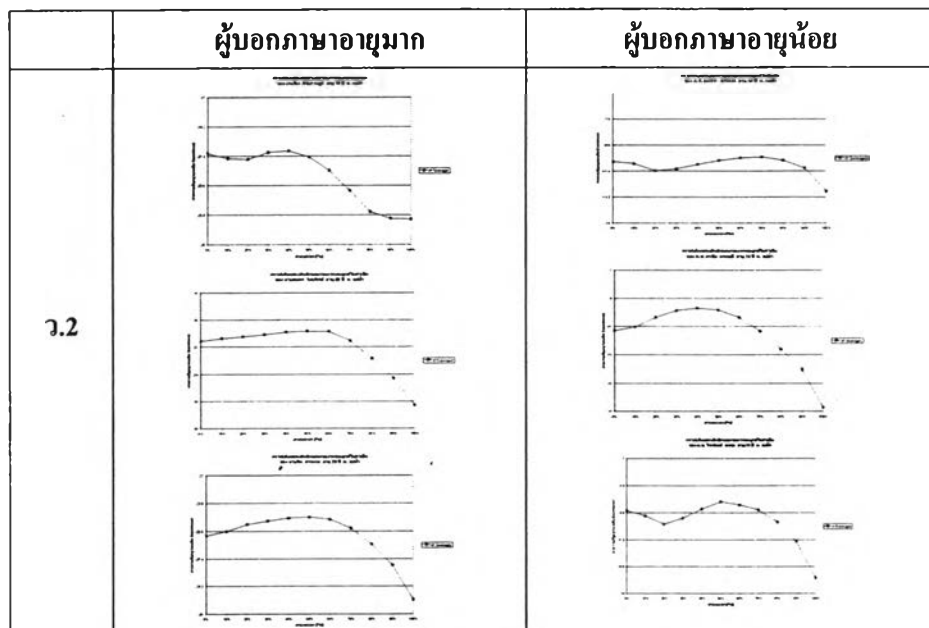
ภาพที่ 5.14 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำปลอบ่ผุด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 คำบลแม่ฟ้า

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลแบบ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341]

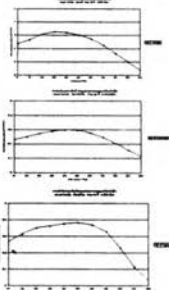
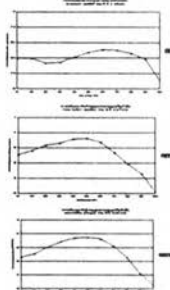
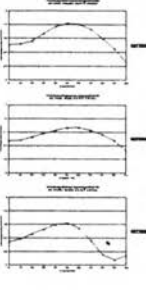
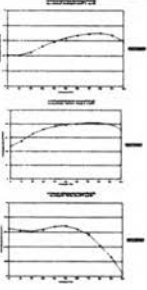
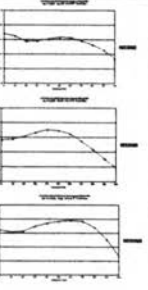
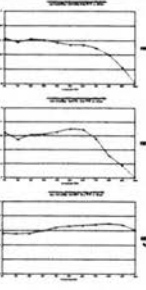
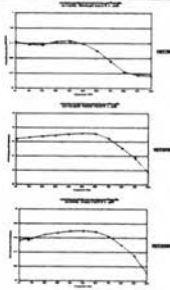
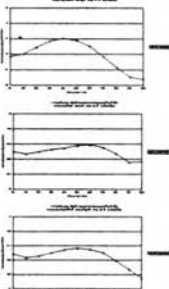
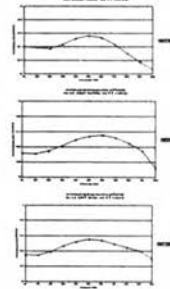
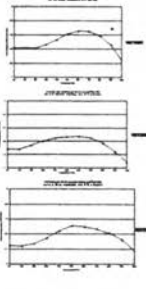
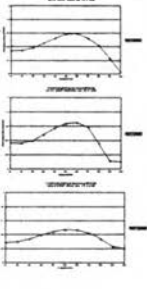
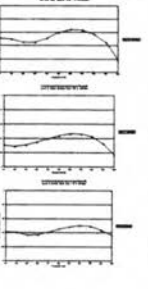
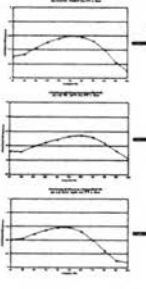
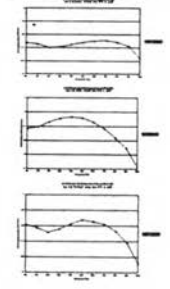
ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.2 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางคำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก มีรูปเชิงกลแบบ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำบลแม่ฟ้า ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231]

ภาพที่ 5.15 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำบลแม่ฟ้า

เมื่อเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใน 7 ตำบล พบว่า ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ทั้ง 2 รุ่นอายุ ในทั้ง 7 ตำบล ใช้รูปเชิงกลเหมือนกันคือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231] ยกเว้นกรณีผู้บอกภาษาที่ ต.มะเร็ด ใช้รูปเชิงกลไม่เหมือนผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ในตำบลอื่นๆ กล่าวคือใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้น [34] ซึ่งปรากฏในผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 2 คน ซึ่งผู้วิจัยไม่จัดว่าเป็นความแตกต่างที่สำคัญ เพราะเมื่อเปรียบเทียบผู้บอกภาษาทั้ง 42 คนแล้วยังถือว่ามี การปรากฏในจำนวนน้อยมาก (ดูภาพที่ 5.16)

ว.2	ติปะน้อย	คตึงงาม	อ่างทอง	มะเรีต	หน้าเมือง	บ่อสูด	แม่น้ำ
ผู้บอกภาษาอายุมาก							
ผู้บอกภาษาอายุน้อย							

ภาพที่ 5.16 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.2 โดยผู้พูดอายุมากและอายุน้อย

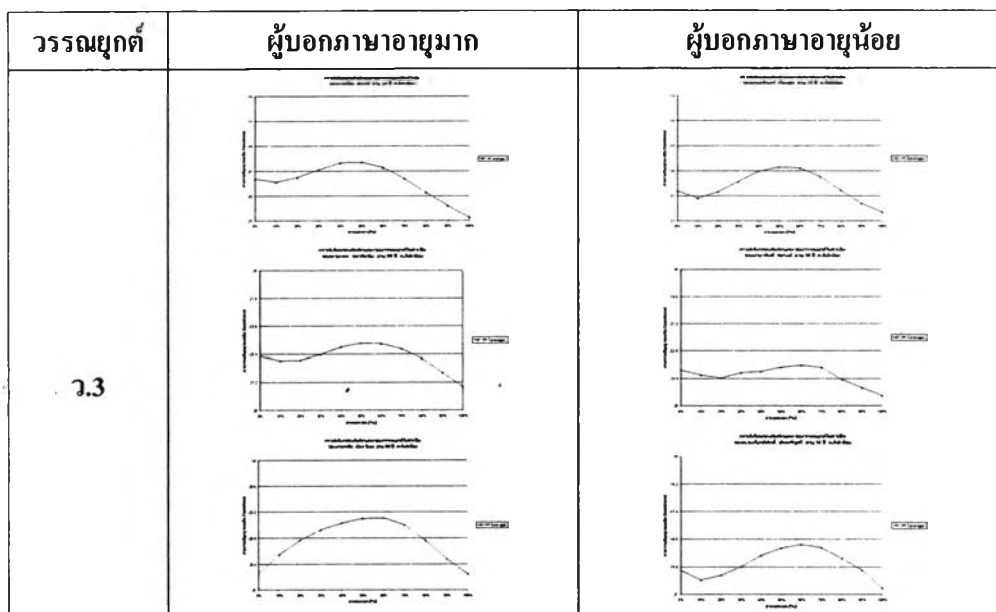
5.3 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ในทุกตำบล

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ตำบลลิปะน้อย

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก มีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียง เลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [131]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก มีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [131]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในตำบลลิปะน้อย ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [131]

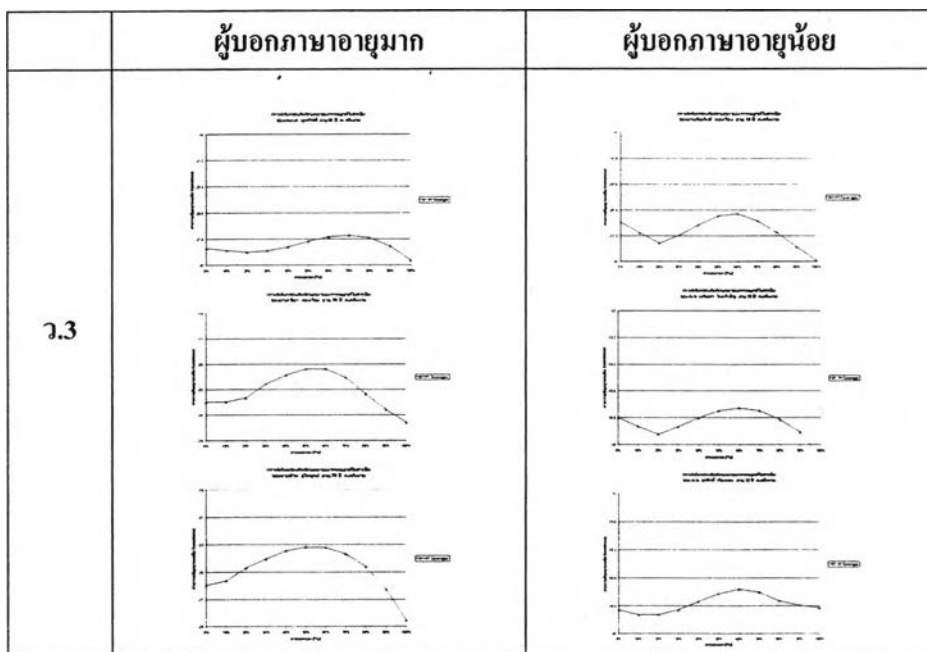
ภาพที่ 5.17 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลลิปะน้อย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 คำปลดลิ่งงาม

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [131]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากจะเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำปลดลิ่งงาม ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และ ต่ำ-ขึ้น-ตก [131] หรือ [121]

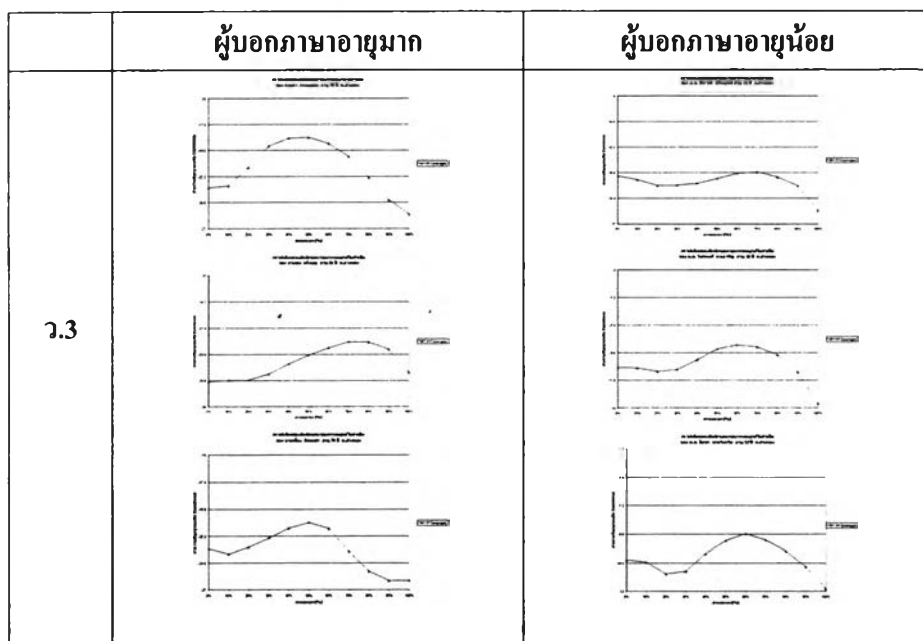
ภาพที่ 5.18 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำปลดลิ่งงาม

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ตำบลอ่างทอง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีบางส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีบางส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในตำบลอ่างทอง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

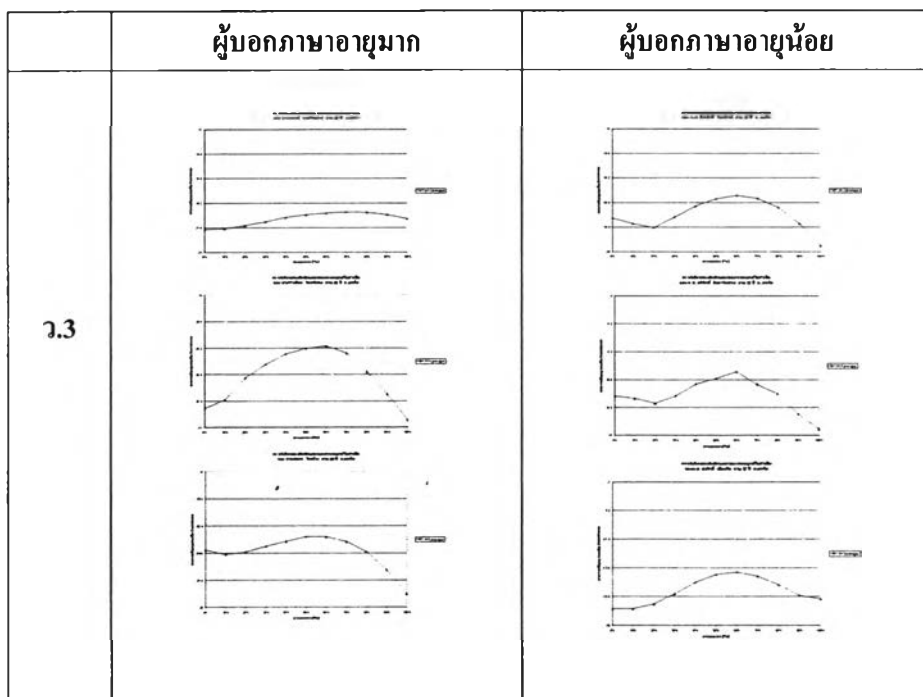
ภาพที่ 5.19 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลอ่างทอง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ตำบลมะเร็ด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่บางส่วนเลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121] ในรุ่นอายุนี้มีผู้บอกภาษา 1 คนที่มีรูปเชิงกลแบบต่ำ-ขึ้น-ระดับ [122]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากจะเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีบางส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในตำบลมะเร็ด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121] มีผู้บอกภาษาอายุมากเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบต่ำ-ขึ้น-ระดับ [122]

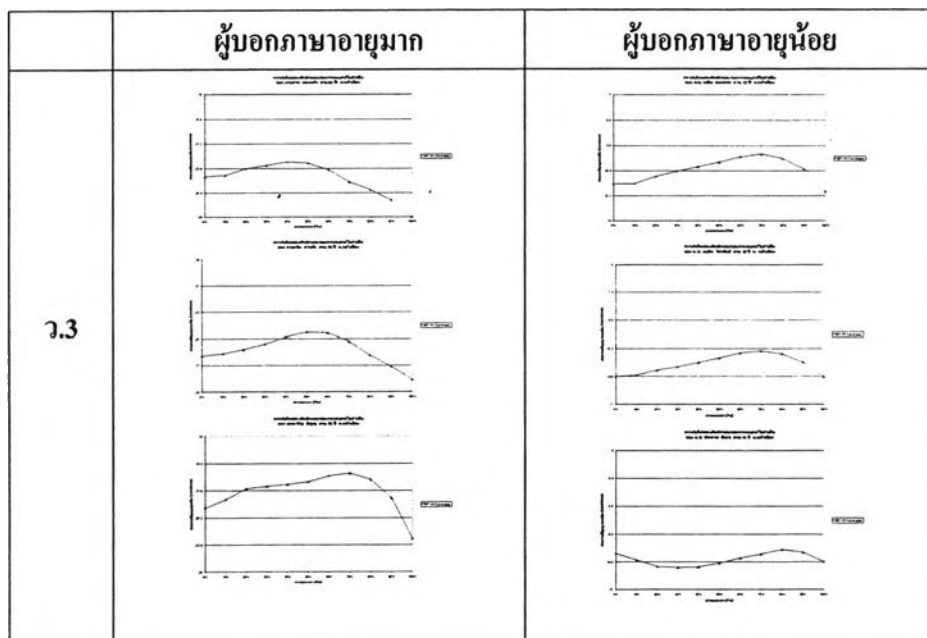
ภาพที่ 5.20 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลมะเร็ด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ตำบลหน้าเมือง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลangkอนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลแบบกลangkอนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลangkอนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือกลangkอนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในตำบลหน้าเมือง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลangkอนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

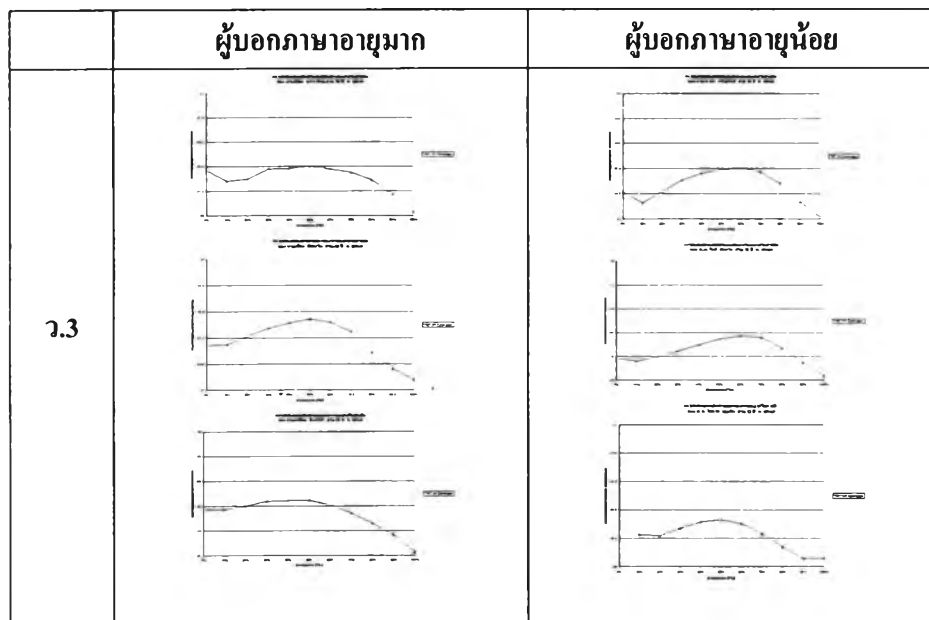
ภาพที่ 5.21 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลหน้าเมือง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3-ต่ำบ่อผุด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากจะเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีบางส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากจะเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีบางส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำบ่อผุด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

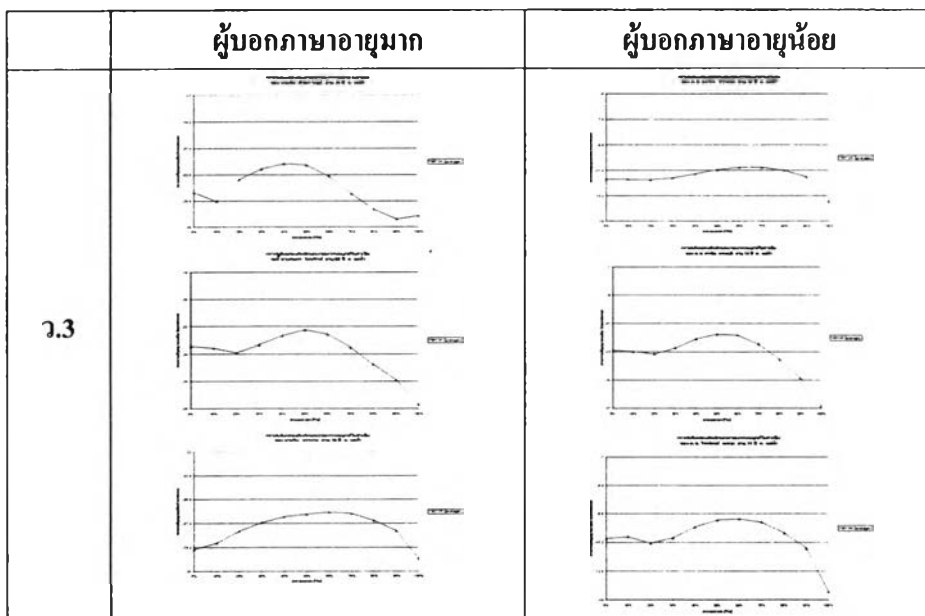
ภาพที่ 5.22 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำบ่อผุด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ตำบลแม่่น้ำ

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231]

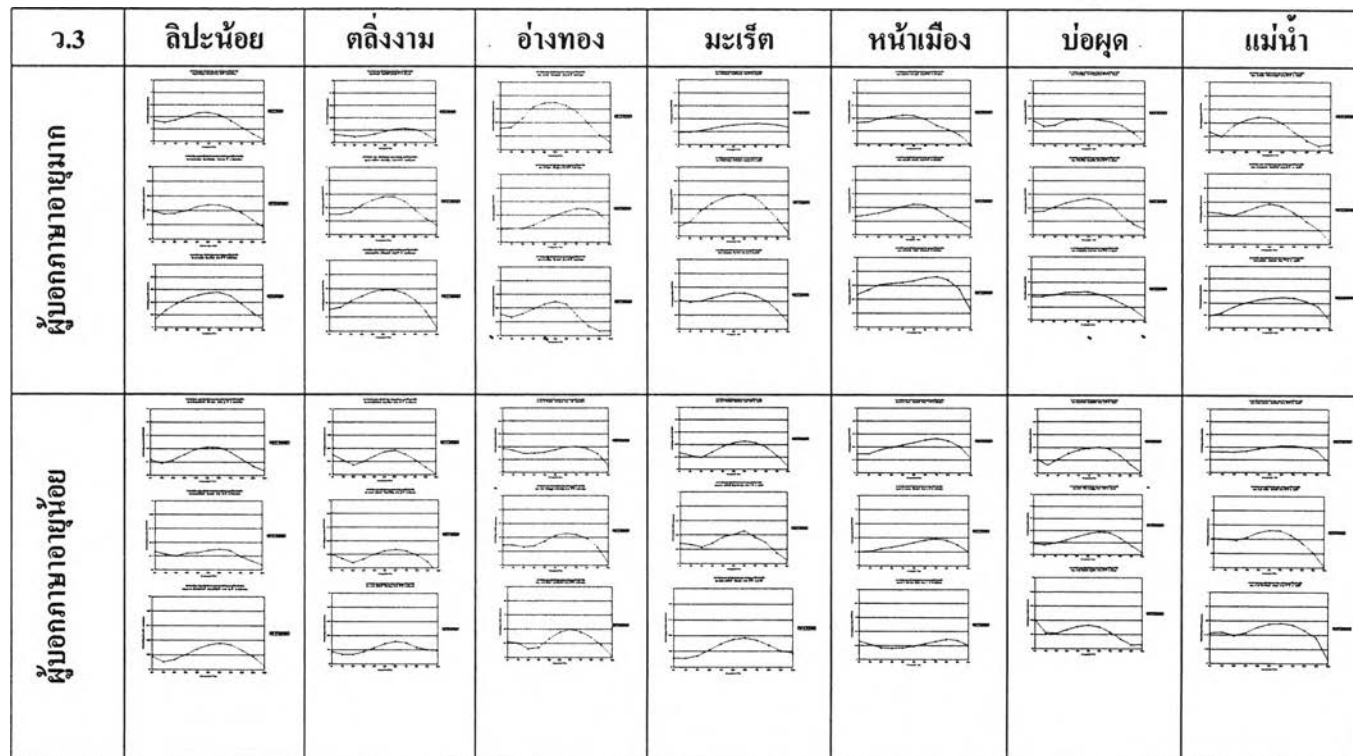
ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.3 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ มีรูปเชิงกลแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในตำบลแม่่น้ำ ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

ภาพที่ 5.23 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลแม่่น้ำ

เมื่อเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.3 โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใน 7 ตำบล พบว่า ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุทั้ง 7 ตำบล ใช้รูปเชิงกลเหมือนกัน คือแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และแบบ ต่ำ-ขึ้น-ตก [121] ยกเว้นกรณีผู้บอกภาษาอายุมากที่สุด.มะเร็ด จำนวน 1 คนใช้รูปเชิงกลไม่เหมือนผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ คือต่ำ-ขึ้น-ระดับ [122] (ดูภาพที่ 5.24)

ภาพที่ 5.24 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.3 โดยผู้สูงอายุมากและอายุน้อย

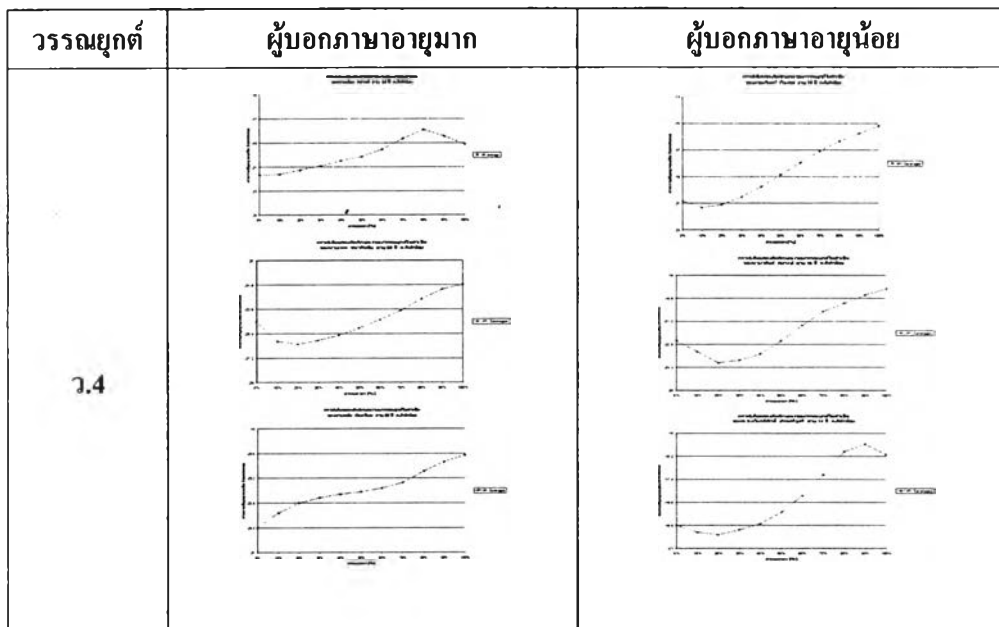
5.4 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ในทุกตำบล

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ตำบลลิปะน้อย

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น มีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบ คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น มีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง จึงมีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

เห็นได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในตำบลลิปะน้อย ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

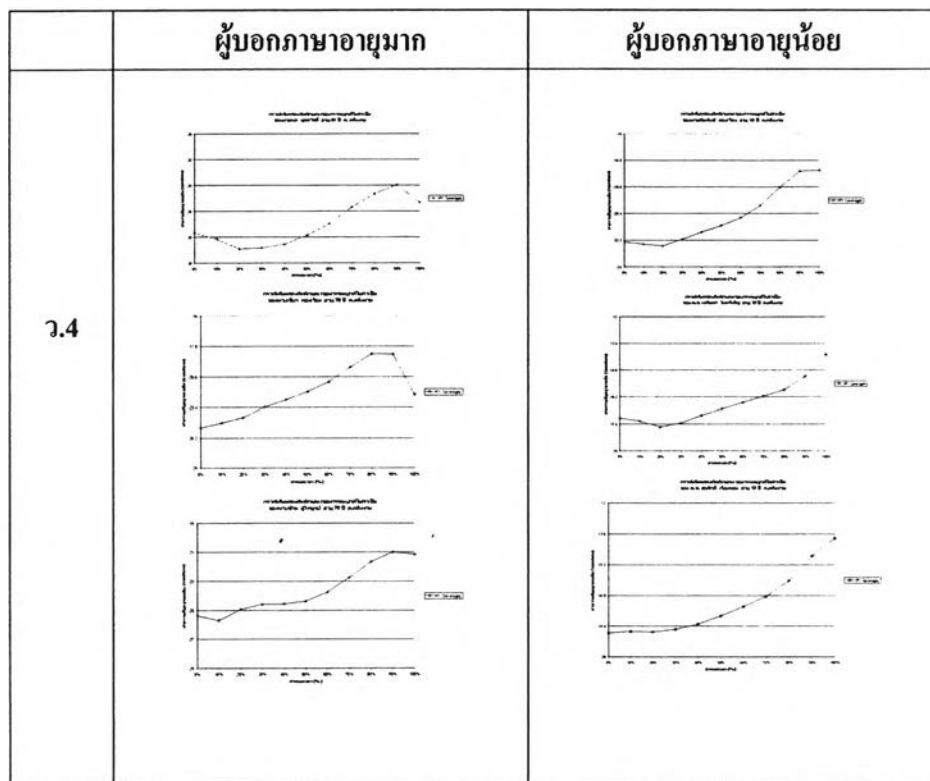
ภาพที่ 5.25 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลลิปะน้อย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 คำปลดลิ่งงาม

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

เห็นได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำปลดลิ่งงาม ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

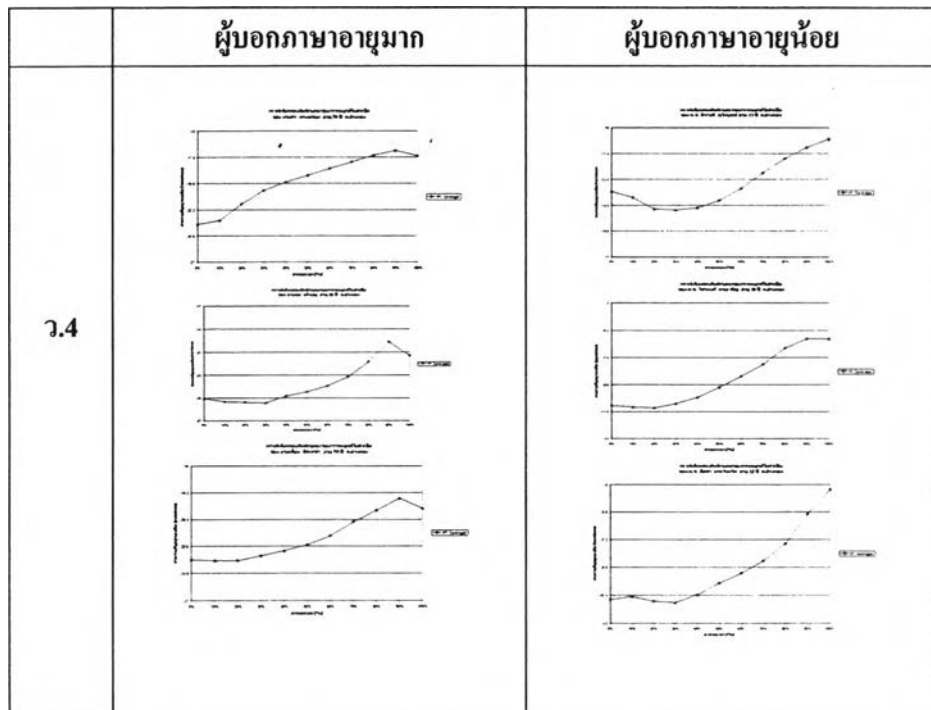
ภาพที่ 5.26 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำปลดลิ่งงาม

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ตำบลอ่างทอง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้น ไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้น ไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

เห็นได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในตำบลอ่างทอง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

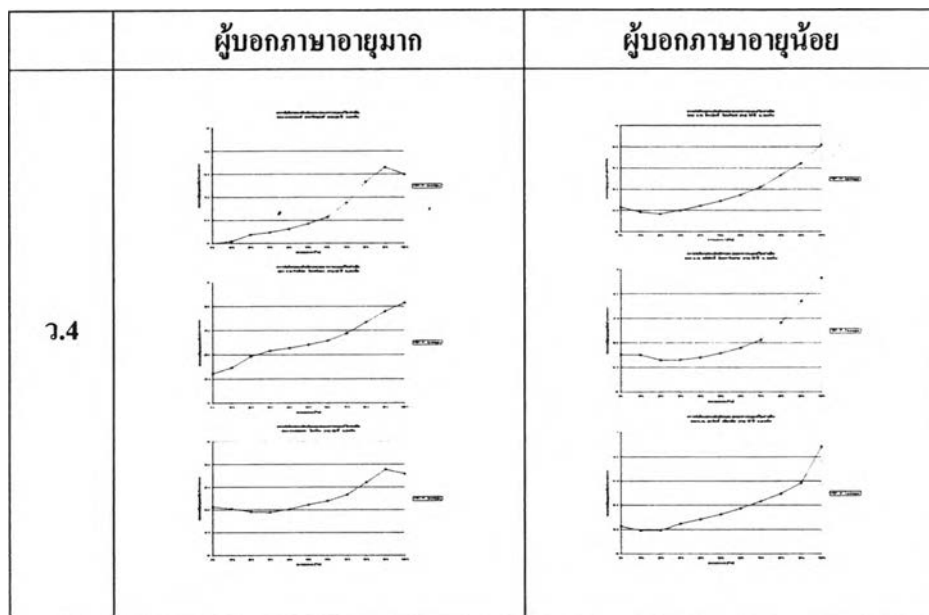
ภาพที่ 5.27 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลอ่างทอง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 คำบดมะเร็ด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้น ไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14] ในรุ่นอายุนี้มีผู้บอกภาษา 1 คนที่มีรูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้น [34]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้น ไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

เห็นได้ว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของคำบดมะเร็ด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14] มีผู้บอกภาษาอายุมากเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้น [34]

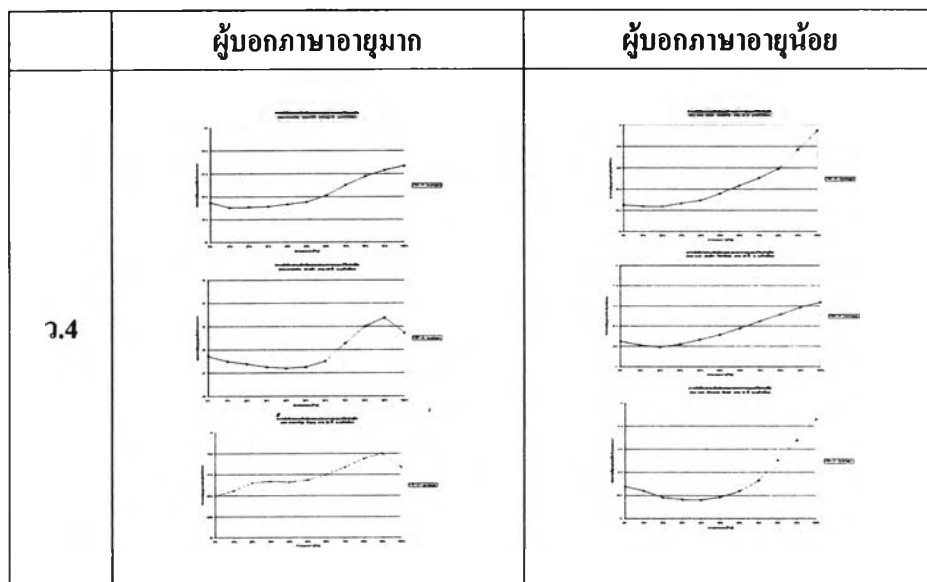
ภาพที่ 5.28 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำบดมะเร็ด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 คำบลดหน้าเมือง

ผู้บอกลาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น มีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14] ยกเว้นผู้บอกลาษาจำนวน 1 คนที่มีรูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้น [34]

ผู้บอกลาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำบลดหน้าเมือง ผู้บอกลาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14] มีผู้บอกลาษาอายุมากเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้น [34]

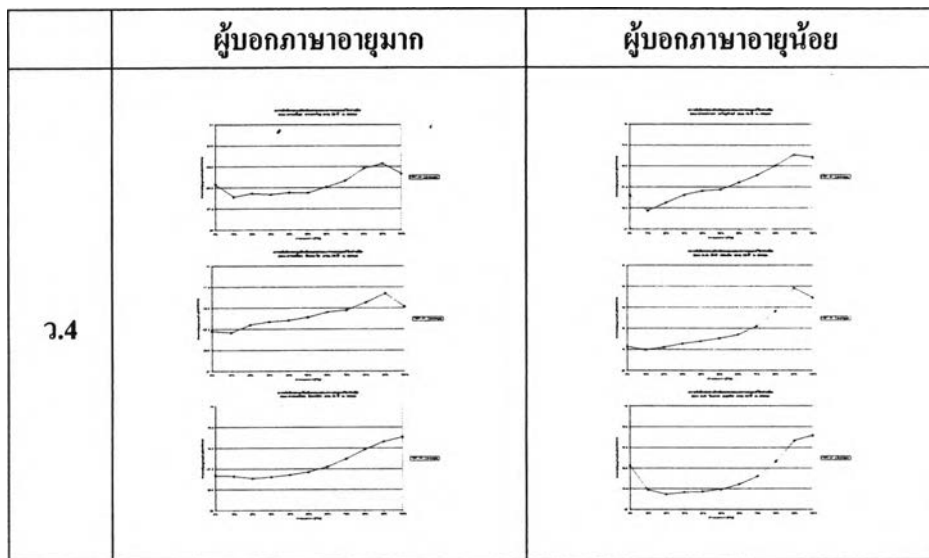
ภาพที่ 5.29 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกลาษาอายุมากและอายุน้อยในคำบลดหน้าเมือง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ตำบลบ่อผุด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับกลางค่อนข้างต่ำ และกลาง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในตำบลบ่อผุด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบ ต่ำ-ขึ้น [14]

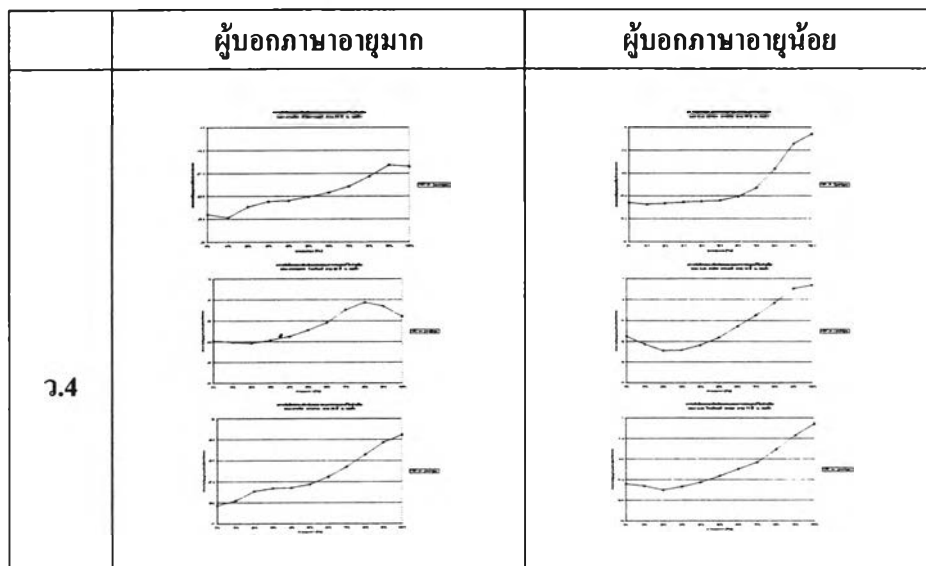
ภาพที่ 5.30 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลบ่อผุด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 คำบลแม่ น้ำ

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24]

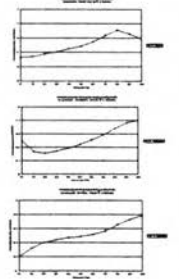
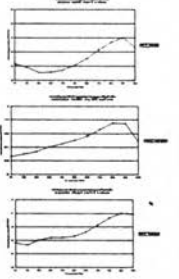
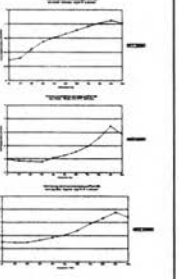
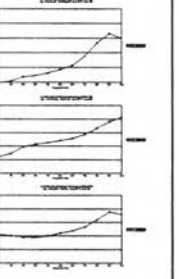
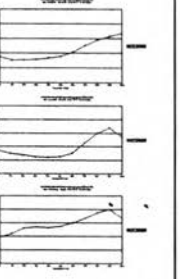
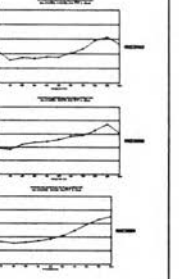
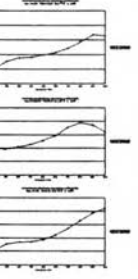
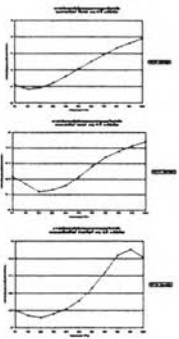
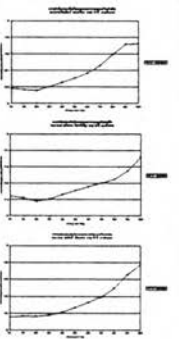
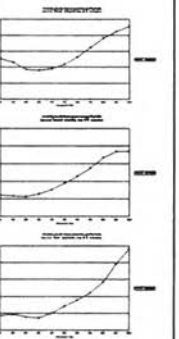
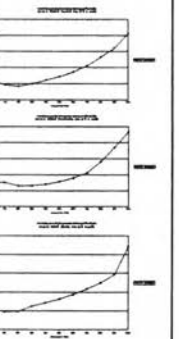
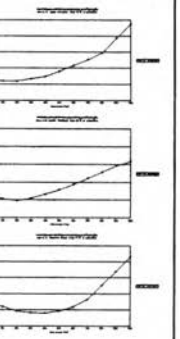
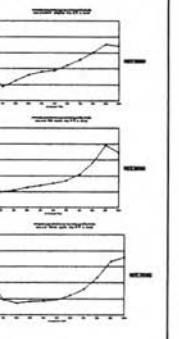
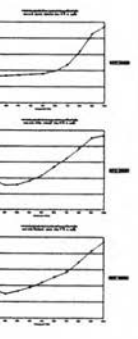
ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในตำบลแม่ น้ำ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24]

ภาพที่ 5.31 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลแม่ น้ำ

เมื่อเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.4 ในผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใน 7 ตำบล พบว่า ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ทั้ง 2 รุ่นอายุทั้ง 7 ตำบล ใช้รูปเชิงกล 2 รูป คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และแบบต่ำ-ขึ้น [14] ยกเว้นกรณีผู้บอกภาษาอายุมากใน ต.มะเร็ต และ ต.หน้าเมือง ในตำบลละ 1 คน ใช้รูปเชิงกลไม่เหมือนผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ คือ ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้น [34] (ดูภาพที่ 5.32)

ว.4	ลิปะน้อย	ตติงาม	อ่างทอง	มะเรีต	หน้าเมือง	บ่อศุด	แม่น้ำ
ผู้บอภาษาอายุมาก							
ผู้บอภาษาอายุน้อย							

ภาพที่ 5.32 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.4 โดยผู้พูดอายุมากและอายุน้อย

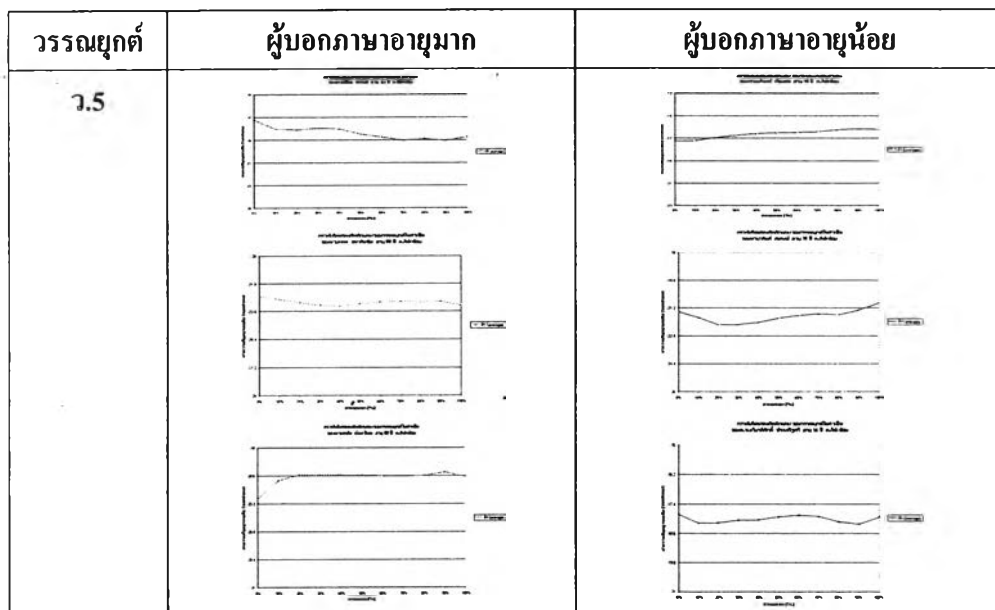
5.5 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ในทุกคำบล

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 คำบลปิะน้อย

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบ คือกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และแบบ สูง-ระดับ [55]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่ เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ จึงมีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และ แบบกลาง-ระดับ [33]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำบลปิะน้อย ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลแตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาอายุมากมีรูปเชิงกลที่ใช้ 2 รูป คือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และแบบ สูง-ระดับ [55] มีผู้บอกภาษาอายุน้อยเพียง 2 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ระดับ [33]

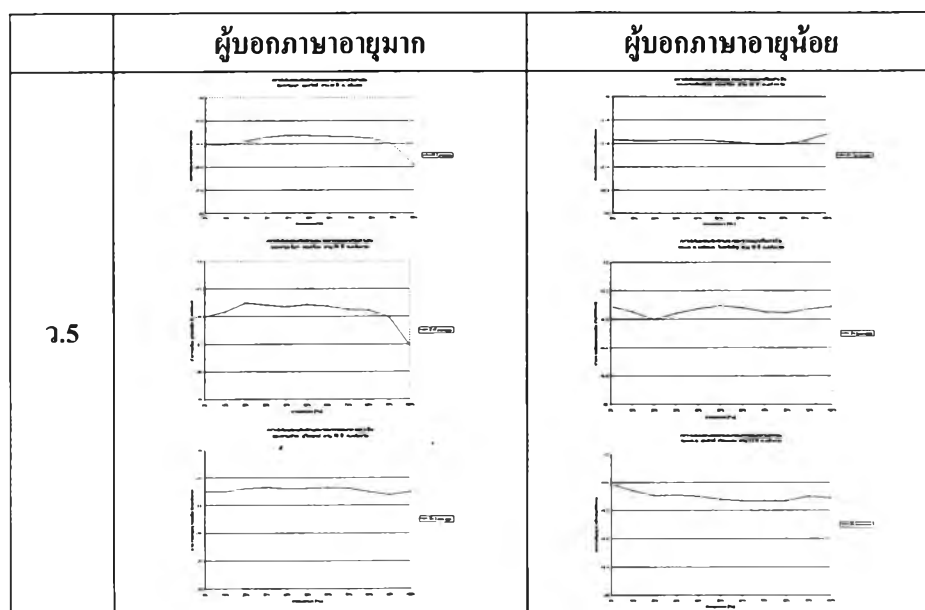
ภาพที่ 5.33 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในคำบลปิะน้อย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ตำบลดิ่งงาม

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]

เห็นได้ว่าในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในตำบลดิ่งงาม ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]

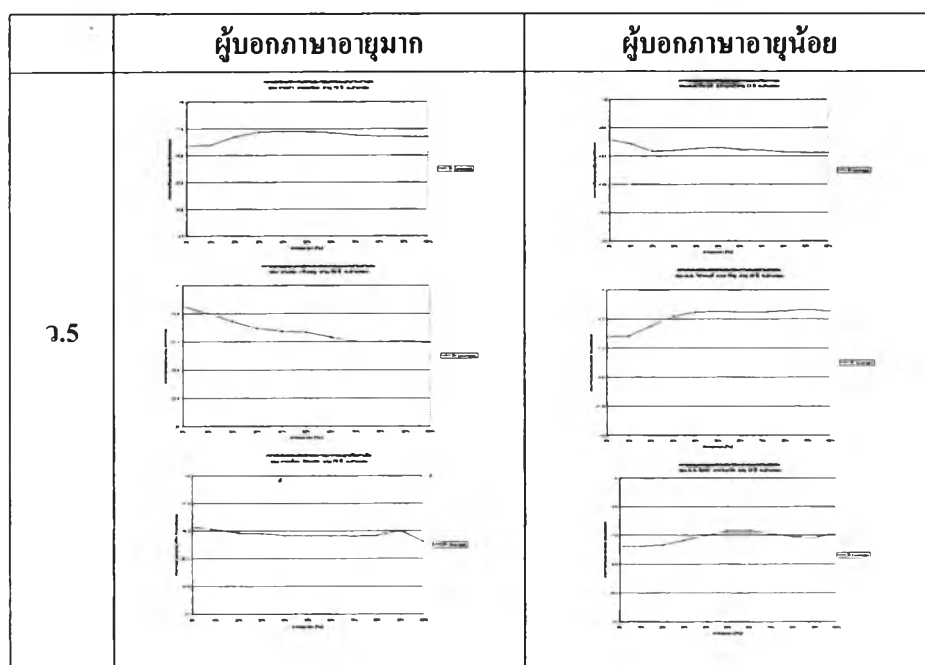
ภาพที่ 5.34 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลดิ่งงาม

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ตำบลอ่างทอง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และ สูง-ระดับ [55]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และ สูง-ระดับ [55]

เห็นได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในตำบลอ่างทอง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และแบบ สูง-ระดับ [55]

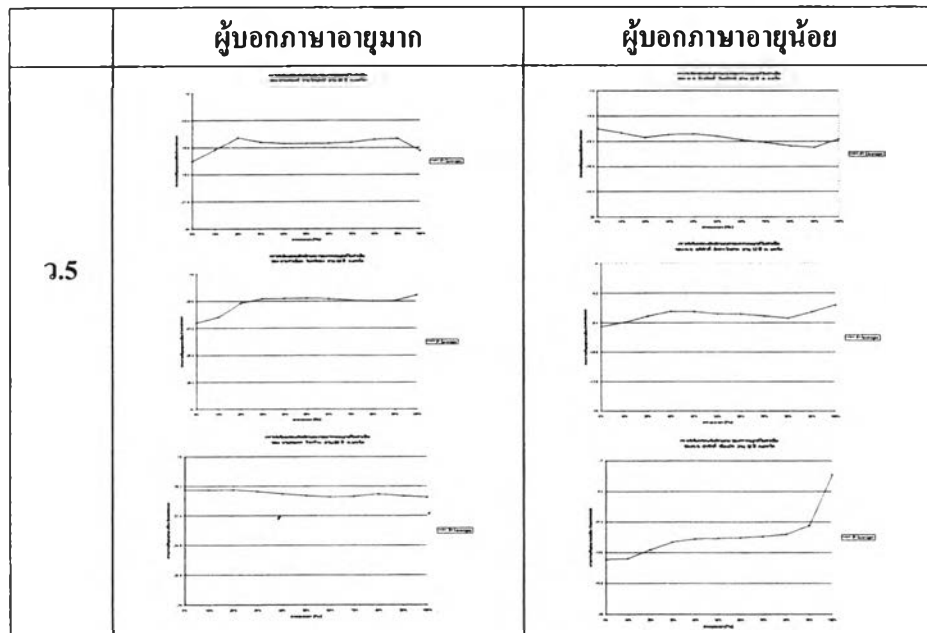
ภาพที่ 5.35 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลอ่างทอง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ตำบลมะเร็ด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โคขมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และ สูง-ระดับ [55]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โคขมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และ สูง-ระดับ [55] ในรุ่นอายุนี้มีผู้บอกภาษา 1 คนที่มีรูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในตำบลมะเร็ด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้มี 2 รูป คือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และแบบ สูง-ระดับ [55] มีผู้บอกภาษาอายุน้อยเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25]

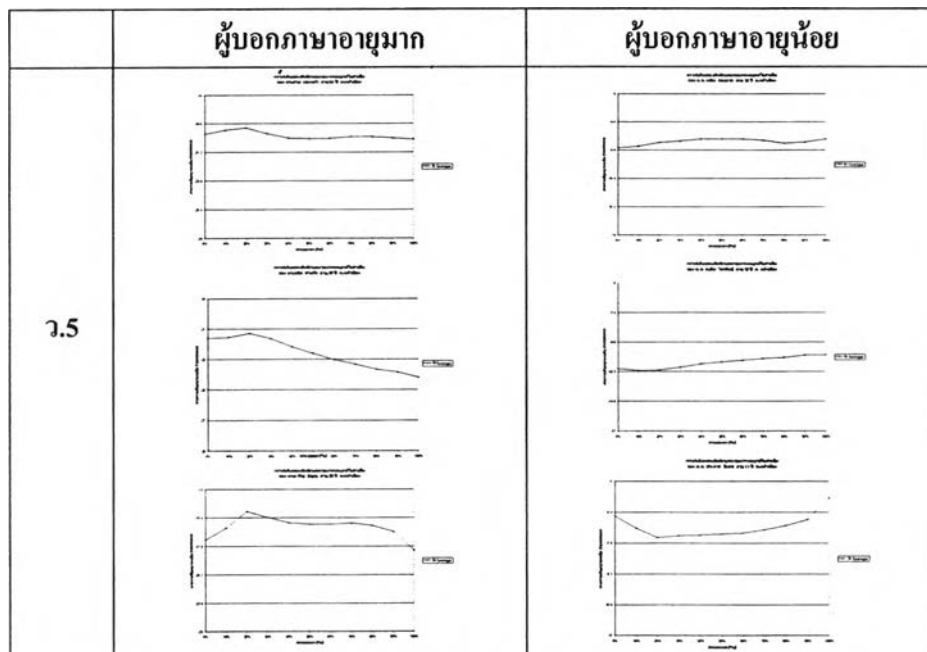
ภาพที่ 5.36 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลมะเร็ด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ตำบลหน้าเมือง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ จึงมีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] มีผู้บอกภาษา 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างสูง-ตก [43]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ จึงมีรูปเชิงกลแบบคือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] ยกเว้นกรณีผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้นเล็กน้อย [34]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในตำบลหน้าเมือง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือ ใช้รูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] มีผู้บอกภาษาอายุมาก เพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างสูง-ตก [43] และมีผู้บอกภาษาอายุน้อยเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้นเล็กน้อย [34]

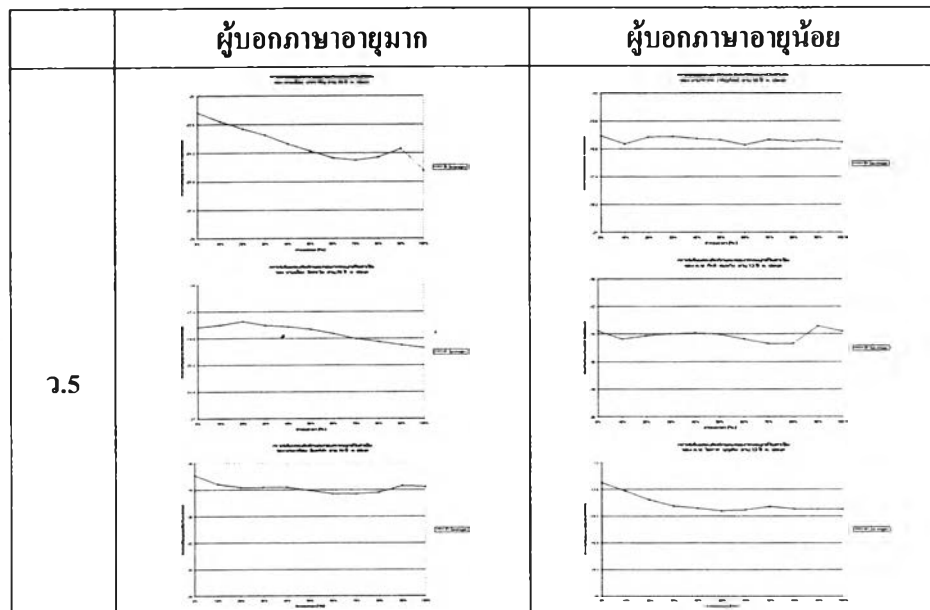
ภาพที่ 5.37 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลหน้าเมือง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ตำบลบ่อผุด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.5 ระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] ซึ่งปรากฏในพยางค์เป็นเท่านั้น ส่วนอีก 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบ สูง-ตก [54]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.5 ทุกคนเป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในตำบลบ่อผุด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้ คือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] มีผู้บอกภาษาอายุมากเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [53]

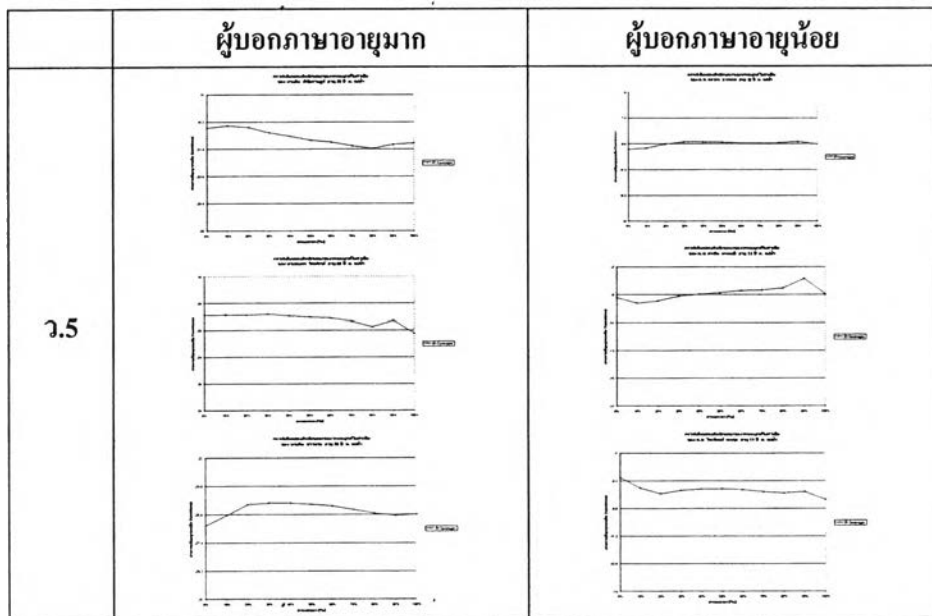
ภาพที่ 5.38 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลบ่อผุด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ตำบลแม่่น้ำ

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกล แบบคือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]

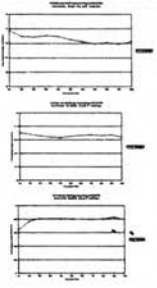
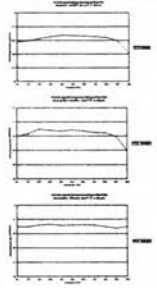
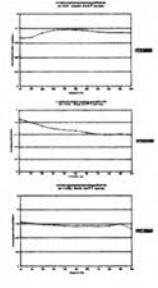
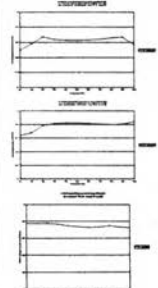
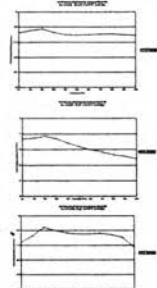
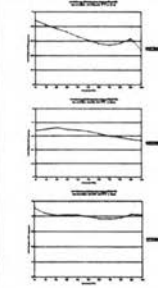
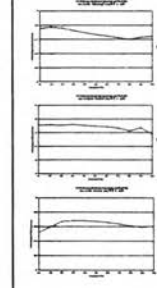
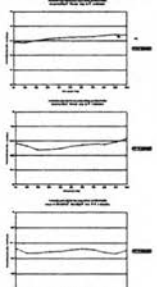
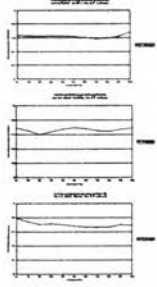
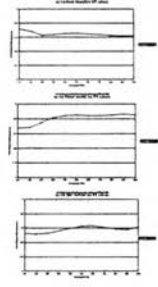
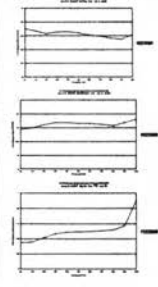
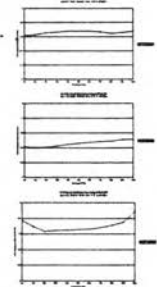
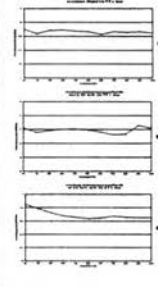
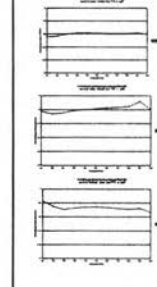
ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกล แบบคือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในตำบลแม่่น้ำ ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]

ภาพที่ 5.39 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลแม่่น้ำ

เมื่อเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.5 โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใน 7 ตำบล พบว่า ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ทั้ง 2 รุ่นอายุทั้ง 7 ตำบล ใช้รูปเชิงกล 2 รูป คือกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และแบบสูง-ระดับ [55] ยกเว้นที่ ต.ลิปะน้อย ผู้บอกภาษาอายุน้อยจำนวน 2 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ระดับ [33] นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ ปรากฏ เช่น ใน ต.มะเร็ด ปรากฏผู้บอกภาษาอายุน้อยจำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25] ใน ต.หน้าเมือง ปรากฏผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างสูง-ตก [43] และผู้บอกภาษาอายุน้อยจำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ขึ้นเล็กน้อย [34] และใน ต.บ่อผุด ปรากฏผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบสูง-ตก [53] ซึ่งกรณีดังกล่าวมานี้ ผู้วิจัยไม่จัดว่าเป็นความแตกต่างที่สำคัญ เพราะเมื่อเปรียบเทียบผู้บอกภาษาทั้ง 42 คนแล้วยังถือว่ามีกรปรากฏในจำนวนน้อย นำเป็นการปรากฏเฉพาะบุคคลเท่านั้น (ดูภาพที่ 5.40)

ว.5	ลิปะน้อย	ตลิ่งงาม	อ่าengtong	มะเร็ด	หน้าเมือง	บ่อผุด	แม่น้ำ
ผู้สูงอายุ							
ผู้น้อย							

ภาพที่ 5.40 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.5 โดยผู้สูงอายุและผู้น้อย

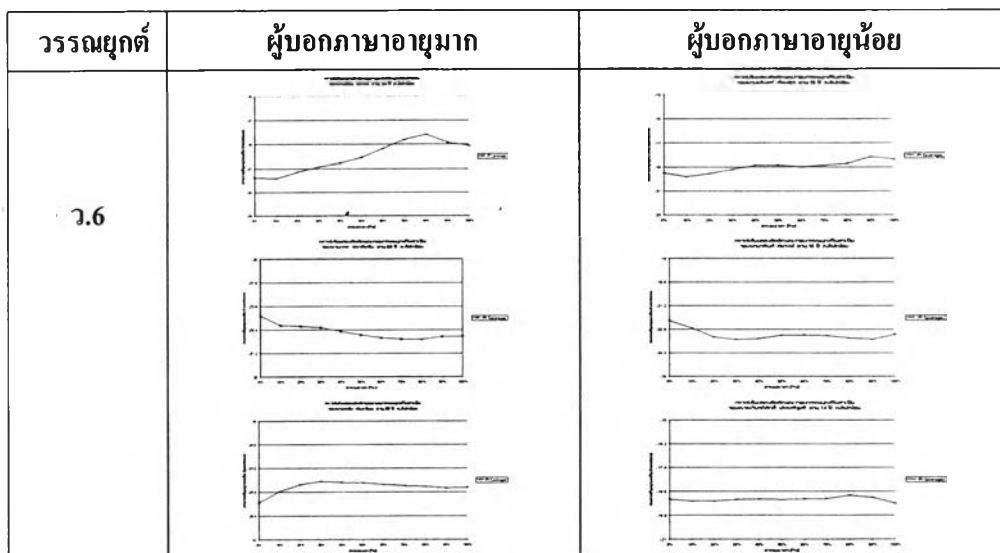
5.6 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ในทุกตำบล

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ตำบลลิปะน้อย

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] นอกจากนี้ยังมีรูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32] อีกด้วย

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในตำบลลิปะน้อย ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] มีผู้บอกภาษาอายุมากเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32]

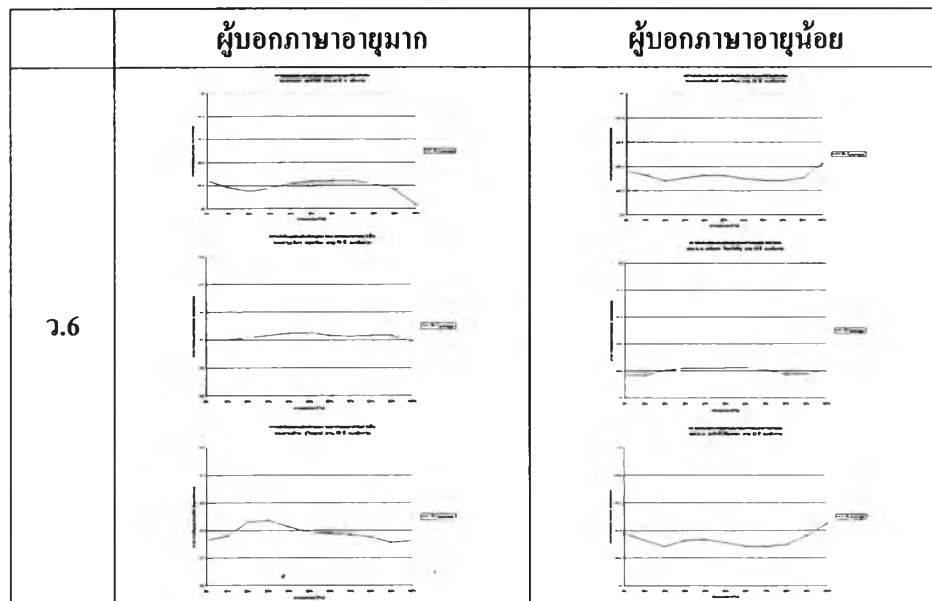
ภาพที่ 5.41 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลลิปะน้อย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ตำบลลี้งาม

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็นนี้ เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็นนี้ เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในตำบลลี้งาม ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือผู้บอกภาษาทั้ง 6 คนใช้รูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

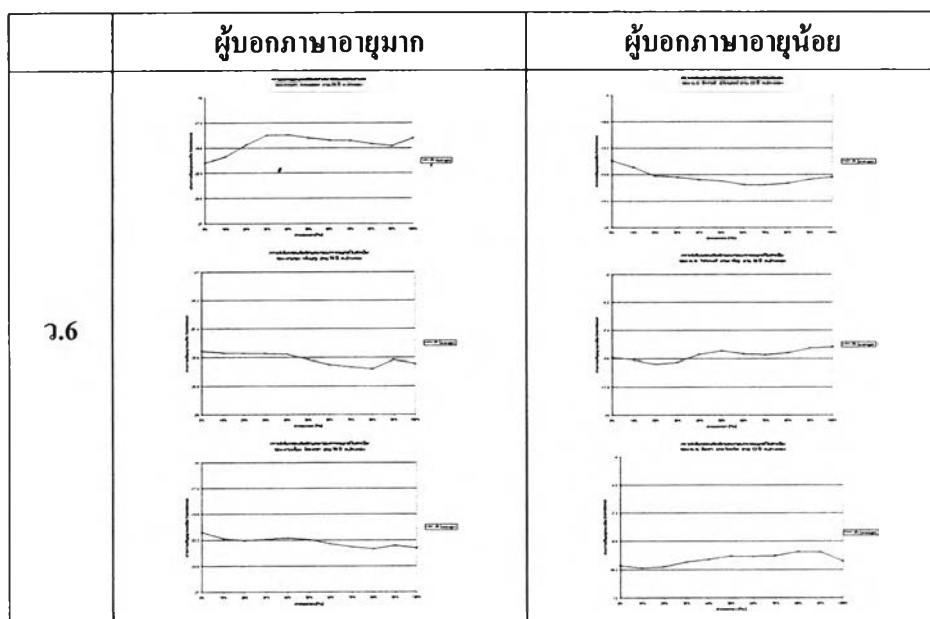
ภาพที่ 5.42 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลลี้งาม

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ตำบลอ่างทอง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] และมีรูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32] โดยที่ปรากฏในคำเป็นเท่านั้น

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] และมีรูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32] โดยที่ปรากฏในคำเป็นเท่านั้น

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในตำบลอ่างทอง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน คือผู้บอกภาษาทั้ง 6 คนใช้รูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

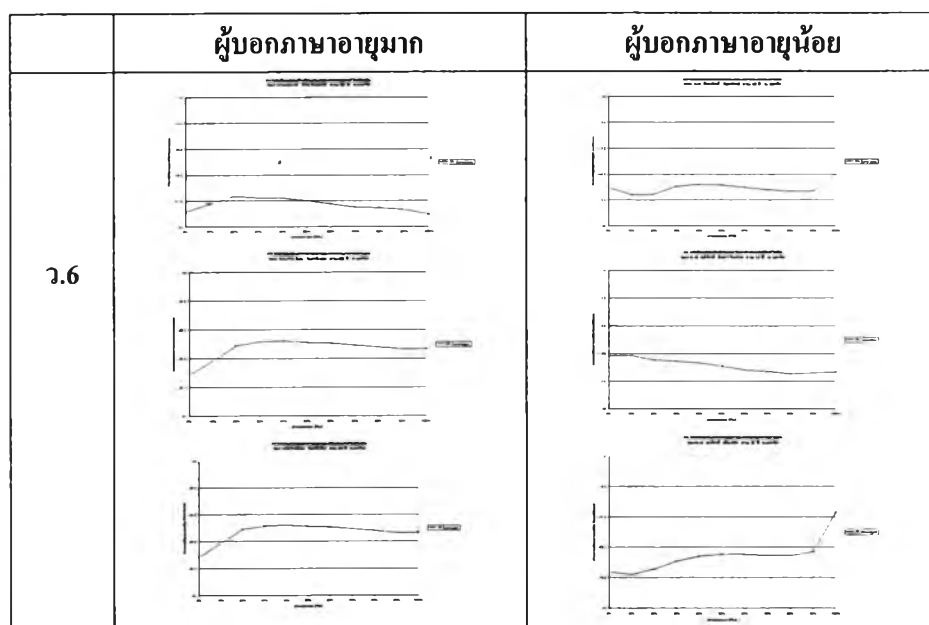
ภาพที่ 5.43 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลอ่างทอง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ตำบลมะเร็ด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบกลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ระดับ [233] ในผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน ส่วนผู้บอกภาษาอีก 1 คนจะมีรูปเชิงกลแบบต่ำ-ขึ้น-ตก [121]

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในตำบลมะเร็ด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลแตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 2 คนใช้รูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ระดับ [233] มีผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบต่ำ-ขึ้น-ตก [121] ส่วนผู้บอกภาษาอายุน้อยทุกคนใช้รูปเชิงกลแบบกลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

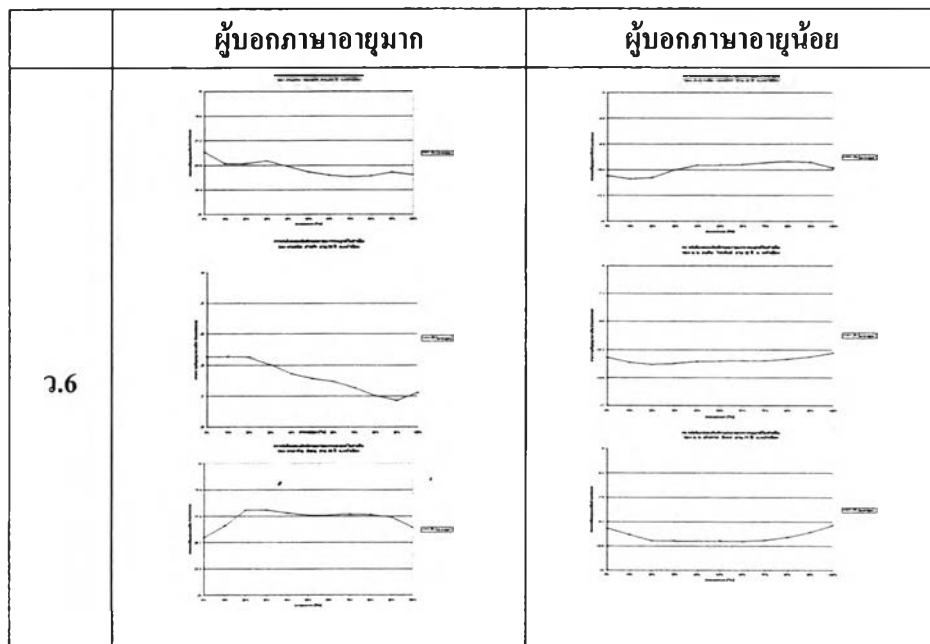
ภาพที่ 5.44 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลมะเร็ด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ตำบลหน้าเมือง

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลหลัก 2 แบบคือ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] และมีรูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32] โดยปรากฏในคำเป็นเท่านั้น

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในตำบลหน้าเมือง ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้คือ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] มีผู้บอกภาษาอายุมากเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32]

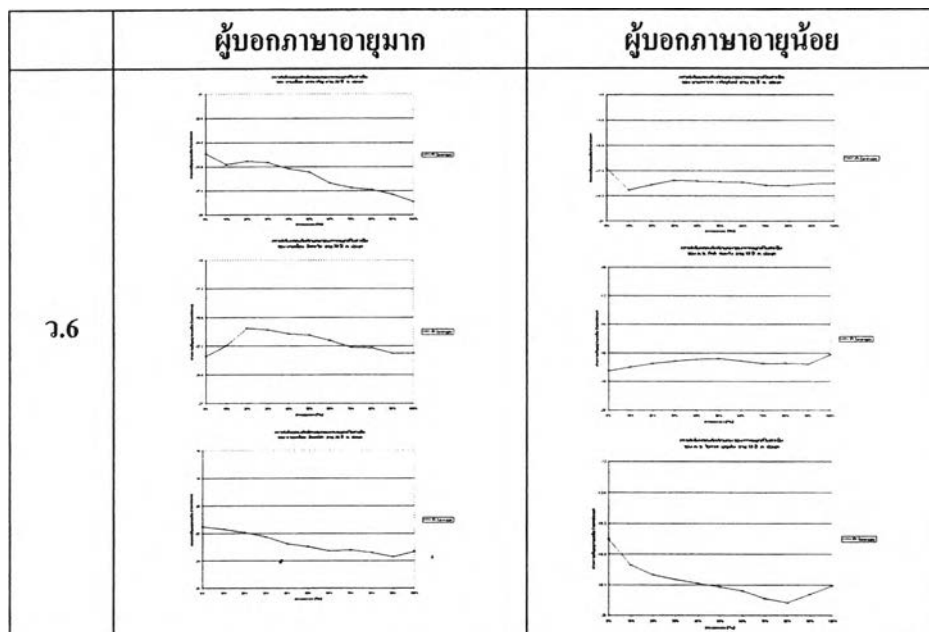
ภาพที่ 5.45 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลหน้าเมือง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ตำบลบ่อผุด

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32] โดยปรากฏในคำเป็นเท่านั้น

ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็นนี้ เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] ยกเว้นผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบ กลาง-ตก [32] โดยปรากฏในคำเป็นเท่านั้น

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในตำบลบ่อผุด ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลแตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาอายุมากทุกคนใช้รูปเชิงกลแบบ กลาง-ตก [32] ในขณะที่ผู้บอกภาษาอายุน้อย 2 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] มีผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน ที่ใช้รูปเชิงกลแบบ กลาง-ตก [32]

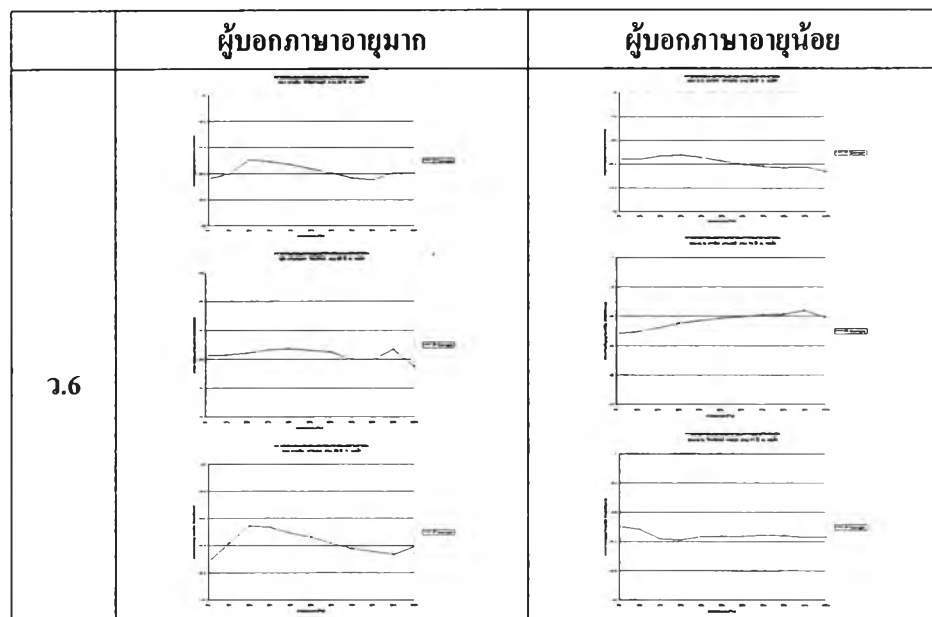
ภาพที่ 5.46 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลบ่อผุด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ตำบลแม่น้ำ

ผู้บอกภาษาอายุมาก ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] และมีรูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32] โดยปรากฏในคำเป็นเท่านั้น

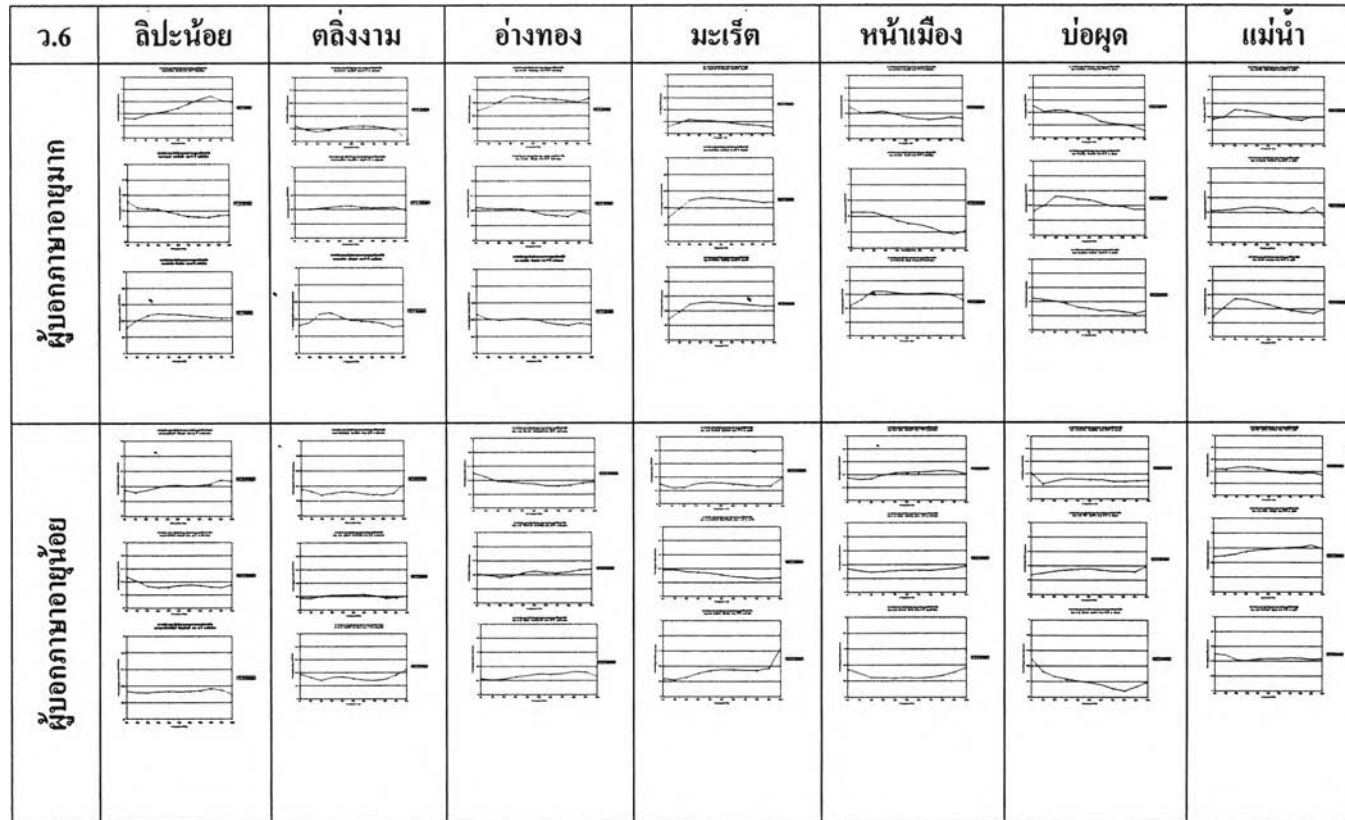
ผู้บอกภาษาอายุน้อย ระดับเสียงของ ว.6 พยางค์เป็น เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ มีรูปเชิงกลแบบ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]

เห็นได้ว่า ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในตำบลแม่น้ำ ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้รูปเชิงกลไม่แตกต่างกัน รูปเชิงกลที่ใช้ คือกลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] มีผู้บอกภาษาอายุมากเพียง 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลาง-ตก [32]

ภาพที่ 5.47 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยในตำบลแม่น้ำ

เมื่อเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.6 โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใน 7 ตำบล พบว่า ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ทั้ง 2 รุ่นอายุทั้ง 7 ตำบล ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] ยกเว้นกรณีผู้บอกภาษาที่ ต.มะเรีต ซึ่งปรากฏในผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 2 คน ใช้รูปเชิงกลแบบกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ระดับ [233] และที่ ต.บ่อผุด ผู้บอกภาษาอายุมาก ทุกคนใช้รูปเชิงกลแบบ กลาง-ตก [32] ซึ่งกรณีดังที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยไม่จัดว่าเป็นความแตกต่างที่สำคัญ เพราะเมื่อเปรียบเทียบผู้บอกภาษาทั้ง 42 คนแล้วยังถือว่ามีกรปรากฏในจำนวนน้อยมาก (ดูภาพที่ 5.48)

ภาพที่ 5.48 การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.6 โดยผู้พูดอายุมากและอายุน้อย

สรุป

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 6 หน่วยเสียง ในผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ทั้ง 7 ตำบล ผู้วิจัยพบว่าความแตกต่างของรูปเชิงกลที่พบในปัจจุบันระหว่างผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยยังไม่มี ความแตกต่างกันมากจนเห็นได้ชัด ผลการวิจัยนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า ผู้ที่มีอายุต่างกันในแต่ละตำบลมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าหากในอนาคตถ้าความเจริญ กระจายเข้าสู่ตำบลอื่นๆ อาจทำให้เกิดความแตกต่างทางสัทลักษณะมากขึ้น โดยมีผลทำให้สำเนียงของผู้บอกภาษาอายุน้อยและผู้บอกภาษาอายุมากมีสำเนียงที่แตกต่างกันในอนาคต

นอกจากนี้ จากสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ในเบื้องต้นว่า “ความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระหว่างรุ่นอายุแปรไป ตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูด” นั้น เมื่อดูจากผลการวิจัยตั้งที่ได้กล่าวไว้แล้วเห็นว่า ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้เช่นกัน เนื่องจากความแตกต่างของระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระหว่างรุ่นอายุนั้น ไม่ได้แปรไปตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูดแต่อย่างใด มีเพียงแต่ความแตกต่างของรูปเชิงกลเฉพาะบุคคลเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น แต่ความแตกต่างของรูปเชิงกลที่วิเคราะห์ได้ในครั้งนี้ น่าจะเป็นสัญญาณเตือนให้รู้ว่าภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดโดยผู้พูด อ.เกาะสมุย ทั้ง 7 ตำบลนั้น หากไม่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ มีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงทางเสียงได้ถึงแม้ไม่เร็วนักก็ตาม แต่ก็มีความเป็นไปได้มากเนื่องจากหากดูการเติบโตทางเศรษฐกิจและความเจริญของเมืองสมุยที่มีทั้งชาวต่างจังหวัดและชาวต่างชาติเข้ามาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ยกตัวอย่างเช่น ที่ตำบลมะเร็ต ซึ่งถือว่าเป็นตำบลที่มีความเจริญอย่างมาก เนื่องจากติดกับหาดละไมซึ่งเป็นหาดที่มีรีสอร์ตมาก ทำให้มีนักท่องเที่ยวมากมายเช่นกัน จากการวิจัยครั้งนี้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบกับตำบลอื่นๆ แล้ว ตำบลมะเร็ตเองทั้งผู้บอกภาษาอายุมากและอายุน้อยก็มีความแตกต่างของรูปเชิงกลมากกว่าตำบลอื่นๆ นี่อาจเป็นสัญญาณให้เห็นถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงทางเสียงก็เป็นได้

แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกตำบลที่มีความเจริญสูงมีความแตกต่างของรูปเชิงกลมากกว่าตำบลที่มีความเจริญน้อยกว่า เช่น ตำบลบ่อผุด ผู้วิจัยพบว่าความแตกต่างของรูปเชิงกลของตำบลนี้ไม่มากเท่าตำบลมะเร็ต แม้ว่าเป็นตำบลที่มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายก็ตาม ตรงกันข้ามกับตำบลหน้าเมืองที่จัดว่าเป็นตำบลที่ไม่เจริญเท่า ก็ยังมีความแตกต่างของรูปเชิงกลปรากฏให้เห็นเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ผู้วิจัยสรุปว่า ตัวแปรตามรุ่นอายุและถิ่นที่อยู่ นั้น ไม่ได้มีอิทธิพลต่อการแปรของสัทลักษณะ ณ เวลานั้น